

Iva Adamcová
odpovídá na vaše dotazy

srpen 2020

Iva Adamcová – Odpovědi / Srpen 2020

Vítám vás u srpnových audií a začínáme:

Milá Ivanko, sedím doma, z balkonu vidím mexický záliv a palmové listy, modré nebe a poslouchám už poněkoli káté tvé přednášky z roku 2011 až 2012. Je to zajímavé, za tu spokojenost, co cítím i se situacemi, které mě dříve uváděly do úzkosti, starosti, co strachu. Jsem moc vděčná. Je tedy těžko pochopitelné, že mám občasný překvapující zádrhel ve vztahu s mým synem. To vyšší vědomí, které mi umožňuje naprosto důvěřovat boží vůli, jakoby nefungovalo v mém vztahu se synem. Klukovi je šestadvacet a já mu finančně pomáhám. Greg si nabral těžký život. Zemřelo mu několik blízkých už jako malému chlapci. Já ho odvezla do USA, kde jsem já byla jeho jedinou rodinou a podle něj nedostačujícím rodičem. V pubertě zažil dramatické rozpory se svým nevlastním otcem, mým manželem, kterému dodnes vyčítá, a viní i mě. Jako mladý začal užívat alkohol a později i drogy. Zažili jsme těžké časy. Mne viní za vše, čím prochází. A když je plný zoufalství a zloby, tak je i agresivní. Když už neví kudy kam, tak mluví o sebevraždě. Já v něm vidím božství, které tu hraje svou roli, a to mně ohromně pomáhá, protože vím, že přes něj se učím to, co mám a on jen hraje tu svou roli a učí se, co on potřebuje. Jenomže já už teď nevím, zda to vše nedělám čím dál horší tím, že pokračuji se svou podporou a pomocí, přestože on je „zlý“ a neustále mě kritizuje a říká mi, jak mě chce pryč ze svého života, ale nemá na výběr, protože mě potřebuje finančně. A já si tak nějak myslím, že má role je při něm stát a neodsuzovat, co se děje. Pravda ale je, že nejen že jsem už zahrabaná v dlužích, ale i celkově vyčerpaná z toho emocionálního kolotoče. Věci se zlepšují a vše už vypadá nadějně, a pak najednou zpět do zoufalství a vyhrožování sebevraždou. Jak to, že to má nade mnou takovou sílu? Kdyby mi tohle vyprávěla má kamarádka, tak bych jí do toho mohla posvítit pravdou a láskou, to pouto role té iluzorní matky se zdá být ale silnější, nejde se mi z toho vymanit, strach mě pohltí, a pak spadnu do léčky Satana, ega znovu a znovu...

Prosím Ivanko, napiš mi cokoliv, pár slůvek stačí. Já tu pravdu vím, jen ji potřebuji potvrdit. Jako bych se zasekla. Moc a moc děkuji za cokoliv. Vše je dobré.

Milá Sabino, tam nejenže on hraje svoji roli, ale hraješ ji i ty. Hrajeme ji všichni. A jestliže všichni hrajeme svoji roli, protože jsme jedno, jedno obrovské jediné vědomí, které je v malých komůrkách rozděleno a ty komůrky, ne my, křičí.

Ano, on je tvé božství. Jeho tělo křičí a vězní ho, ale on nad ním nemá moc, protože ty mu nedovolíš, aby něco pochopil. Jestliže budu podporovat svého syna, když bude vyhrožovat, že se mu nelíbí svět a skončí sebevraždou, a přestože já jsem mu poskytla své rodičovství, dávala jsem mu ze sebe to, co jsem mohla, být matkou, tak jak jsem

uměla nejlépe a on si toho neváží, i když mu zemřelo velmi mnoho rodinných příslušníků, že tu matku má, že má třeba i nevlastního otce, že má zázemí, a je neustále nespokojený i s tvou pomocí, pak jenom živiš a nafukuješ jeho ego tím, že mu neustále tu pomoc poskytuješ. Možná ve strachu, aby nespáchal sebevraždu, ale on je dospělý a on je za svůj život zodpovědný. A nemyl se, on potřebuje zjistit, že tě potřebuje i v tom, co jsi pro něho všechno udělala.

A ještě se tady dočítám, že ses i ty sama dostala do velkých dluhů právě proto, že mu pomáháš. My přece můžeme pomáhat jenom tehdy, když sami máme, neboť jsme potom závislí i na druhých, na těch, kteří nám půjčují.

Srovnej si hezky pohledy. Jestliže mé dítě se ke mně bude chovat neslušně, nebudu mu pomáhat, protože on si to nezaslouží. To je pravidlo světa. Je to klasický případ stavu na trojce. Jeden je buldozer a je jedno jestli útočí fyzicky anebo jestli útočí psychicky, obojí je manipulace hodná černé magie. Takový člověk bude mít vedle sebe někoho, kdo bude slabý - a to jsi ty, tvoje figurka. Možná lítostí nad ním, co si všechno prožil, ale on si to dělá sám. Každý sám za sebe tvoří. Podle toho, jak je silné božství, odporů ubývá. Podle toho, jak je silné hmotné zázemí, tak odporů přibývá. To vědomí v něm se učí ovládat tu hmotu. Začíná být vděčné za každou korunu, nebo u vás za každý dolar, který mu někdo poskytne. Nejenom to, za každý úsměv, za každé pohlazení. A ne výčitky. Mohl být sám na světě, když by neměl tebe a tvého muže. Nastavila bych mu hranice. Ale je jenom na tvém programu, jak to dokážeš nebo nedokážeš. Jenže tímhle mu opravdu ubližuješ. A sobě také. A možná i svému manželovi, protože vy pak nemůžete prožívat štěstí. Takže, buď se naučí být optimističtější - z pesimismu pak každý padá do drog a alkoholu, to je logické. Ale zase je to v tom, že se neumí dívat na věci s vděkem, jenom chce, jenom ten svět ždímá. Tak mu to už, proboha, nedej. Budeš muset vydržet. Jestli se necháš zase vydírat nějakým chováním a znovu podlehneš, to už je zapsáno ve tvém osudu..., ale jednou se to spolu naučíte. On přijde k pochopení, že měl být vděčný za to, co jsi mu dávala - a ne neustále vyčítat, že jsi mu nedala víc. To je veliký rozdíl. A ty pak budeš ráda, že se naučil. A pozor, i kdyby došlo k variantě, že by spáchal sebevraždu, bude to jeho vlastní rozhodnutí, protože nepřekročí míru takového optimismu, aby pochopil tento svět, pak se mu bude opakovat. Osud je hotový.

Nikdy o něj nepřijdeš. Ale konečně se už nauč zastavit pomyslné zlo, které neexistuje. Neexistuje právě proto, že vaše skutečná realita je vědomí, ukrytá uvnitř složky hmoty. A každá hmotná jednotka se potřebuje naučit stav nestrannosti. Ale on ji nemá, a ty také ne. On ji nemá, protože vydírá. A ty ji nemáš, protože jsi slabá a necháš ho to vydírání projevít. Sedni si, prosím, do klidu a popřemýšlej o tom. Je to velmi důležité. Pomoc není v tom, že mu dáš peníze a zázemí. Pomoc je v tom, že mu je možná nedáš, aby se naučil vidět, co ztratil.

Milá Ivka, niečo sa mi ani nedá napísať. Stále sa uvoľňuje moja pravá polovica tela. Kadečo ma bolí na tej polovici - raz ruka, raz noha, krčná chrbtica, hlava. Dosť dlhú dobu som cítila, že v mojej pravej hemisfére nie je žiaden pohyb. V ľavej som cítila život, ale v pravej bolo ticho. Všetko sa

to postupne uvoľňuje a napriek bolesti dáva sa to do poriadku. Som čoraz viac pokojnejšia, ale ego stále hádže na mňa nervozitu, aby som bola nervná a bála sa a triasla v rôznych situáciách. Napríklad, keď idem šoférovať. Ja viem, že nie som dobrý šofér, takže vždy sa ma ego snaží nahlodať a vystresovať. To isté je pri rokovaníach v práci. Viem, že mám problémy s pamäťou, nenapadajú mi technické výrazy, alebo všetky fakty, takže rokovania sú pre mňa postrach. Môj bývalý český kolega už bol na mňa alergický. Veľmi chcel, aby som bola úplne samostatná tak, aby on nemusel nič riešiť. Bohužiaľ neviem všetky české predpisy a viem, že zabúdam, takže vždy som ho otravovala a pýtala sa a on sa hneval. Ja som bola presvedčená, že viac hláv, viac rozumu. Bola som za rozhovory nad zákazkou, aby zo všetkých názorov a nápadov sa urobil nejaký kompromisný, dobrý návrh, ale on chcel mať pokoj. Napriek tomu boli situácie, keď sa on pýtal na môj názor, akoby som jeho zákazku riešila, ale tých situácií bolo málo. Bol si vedomý, že on to takto nechce. Kolega už odišiel a mám nových kolegov, zatiaľ sú ku mne dobrí. Snažím sa byť pokojná a ohľaduplná, ale vidím na sebe a iných ľuďoch, že konáme predovšetkým zo svojho egoistického pohľadu. Darí sa mi neprežívať nešťastia iných a vidieť, že niet pomoci. Samozrejme nie na sto percent, často si vtedy spomeniem na teba ako nás vidíš s našimi chybami a nesprávnymi reakciami a nič nemôžeš robiť. Len vysvetľovať a nechať nás nášmu osudu. Proste život beží a mením sa. Covid mi niekedy trochu vadí, ale viem, že to mám prijímať, je nám všetkým na ťarchu. Len chcem povedať, že mám stále dosť nedostatkov.

Prajem krásne leto a ďakujem za všetko. Oli.

Milá Oli, já tě musím pochválit, za toho tvého bývalého kolegu, protože je důležitý úmysl, proto možná kolega odešel. On sám se nechtěl podělit o svůj názor a o svůj způsob řešení a konání, který ty bys viděla ve společném rozhodování a podumání nad problémem, což je báječné. Přesto sám občas potřeboval tvoji radu. A jsem si naprosto jistá, že bys mu ji dala. Ano, společná práce, kdy víc hlav víc ví a dá dohromady svůj názor, je úplně geniální. Ale ne každý to tak má. Respektuj to. Nežádej to po nich, jenom občas sama od sebe předved' svým tělem nějakou méně egoistickou reakci, kterou oni ještě nikdy nezažili. O to jde. Proto jste cvičení vy, co mě posloucháte. Ale ještě, nesmí vám při tom vadit, kdybyste náhodou někdy vypadali za darebáky. Vy víte, že to je velmi důležitá zkouška. Ale jinak se bude všechno měnit. Všechno. Výborně.

Milá Ivanko, mám na tebe dotaz ohledně partnerského vztahu. Ač znám tvé přednášky a snažím se teorii hlavně převádět do praxe, nechce mě moje ego skrze tuto zkušenost přenést do klidu v novém vztahu. Devět let jsem od dvaceti chodila s klukem, kterého jsem moc milovala. V nitru jsem cítila, že to je ten pravý. Byl spolehlivý, inteligentní, jemný, schopný a měl v sobě cosi noblesního. Jeho rodina na mě působila celkem harmonicky a pro mě to po letech náročného prostředí u mé rodiny způsobilo a působilo jako balzám na duši. Pomohlo mi to stabilizovat se

a cítit se v bezpečí. Vztah byl hezký, bez hádek, i když nefungoval příliš hladce po sexuální stránce. Kvality partnera jako člověka jsem ale vždy přijímala jako důležitější. Navíc jsme jako studenti často pendlovali a nemohli být vždy spolu. Vztah se ale trochu zhoršil po sedmi letech, kdy jsme spolu začali bydlet. Přicházely neshody v praktických i jiných věcech, například kde žít - jestli v přírodě nebo ve městě, v práci, v duchovních tématech. A mně přišly do cesty následné deprese. I sexuální život začal upadat do té míry, že jsem v sobě přestala cítit poslední kapku ženství. Pomohla mi v té době dechová cvičení, meditace a klid. Přítel však mou aktivní duchovní činnost nenesl dobře a vyvíjel na mě tlak. V tu dobu jsem už měla naplánovanou cestu do Bosny, kde jsem poznala nynějšího partnera a silně se mnou setkání zarezonovalo. Necelé dva měsíce po Bosně jsem se s mým přítelem rozešla, i když jsem ten rozchod na sto procent necítila. Chtěla jsem ve vztahu zkusit více na věcech pracovat a třeba dojít k řešení, ale nebyl na to čas. Dotlačily mě k rozvodu okolnosti bosenského přítele. Dozvěděla jsem se později, že se má zanedlouho ženit. Sešli jsme se tedy. A ač jsem do něj byla zamilovaná, rozloučila jsem se a popřála mu hezký život. Přes tuto věc pro mě nejel vlak. Bosenský přítel však svatbu k mému údivu zrušil, zčásti kvůli mně. To mě dotlačilo odejít z mého dlouholetého vztahu, i když jsem partnera měla stále ráda. Jakási morální „odpovědnost“ z toho, že jsem ten můj dlouholetý čistý vztah tímto zamilovaným flirtem ještě více narušila, a navíc, ta chystaná svatba, to byla věc sama o sobě. S bosenským přítelem jsme teď spolu dva roky. Máme se rádi, i když to máme spíše jak na houpacíce. Můj předchozí vztah a všechny ty okolnosti rozchodu, přestože se snažím pochopit a přijmout, že to tak mělo být, mě drží ve stavu, že se nemohu úplně ponořit do vztahu nového s tím bosenským partnerem. Jakoby mě to někde drželo, i když vím, že chci jít v životě už dál.

Srdečně děkuji za odpověď. H.

Milá H., vy máte žít v přítomnosti. Uvědom si, že jsi nic neudělala špatně. Váš první vztah byl takový jaký byl. Ano, chtěla jsi i jít zpátky, a tam jsou všechny dobré úmysly. Dokonce, když jsi zjistila, že bosenský přítel vlastně má před svatbou a nevěděla jsi to celou tu dobu, což nebyla tvoje věc, tak ses ho dovedla vzdát, i když jsi do něj byla zamilovaná, což je úžasné. Není zapotřebí si dělat výčitky. I ta odpovědnost, kterou jsi prokázala, je také dobrá. Možná byla silnějším závažím na vahách v misce rozhodování, když na druhé misce ležel dlouholetý vztah, který nebyl po těch letech moc řešen a možná byste ani dnes nebyli spokojení. To je všechno hypotéza. Zkuste si představit, že pojedete vlakem a na nějaké stanici zastavíte, vystoupíte a jdete dál, tam vede vaše cesta. Nepřemýšlíte o tom, kdo zůstal ve vlaku a kdo jel do jiné stanice. Ten, kdo tam zůstal, má cestu jinou. Stačí, když těm lidem tu cestu popřejete s láskou, se spokojeností. A třeba může být šťastnější s někým jiným, se kterým by mu to klapalo mnohem víc. Užívej si svého přítele tady a teď, nebuď někde v minulosti. Tady a teď můžeš opravit kohokoliv před tím.

Před mnoha lety jsem znala děvče, které si vzalo s velikou láskou svého partnera a bylo jeho druhou ženou. Bylo jeho druhou ženou a bylo dobrou ženou. Mají spolu dvě malé děti. A tento muž si celou dobu vyčítal před touto svojí druhou ženou, že zavinil svým chováním rozchod z prvního manželství. A tím samozřejmě ničil, protože o tom mluvil mnohokrát za den, ničil manželství druhé.

Pamatujte si: vy opravíte manželství anebo věci, které se vám nepovedly v prvním manželství tak jak byste si představovali, teprve v manželství druhém, když se tam budete chovat správně, ale nemusíte v fňukat, cítit vinu. Jestliže jsem něco neudělal dokonale v manželství a ve vztahu prvním, pak to věnuji tomu druhému, protože hmota je zástupná. A když tam to bude dokonale klapat a budu všechny věci dělat tak, jak bych si to představoval lépe z toho prvního, tak jste věci opravili. Jestli si to ale budu vyčítat a dávat to v tom druhém místě stále najevo, tak kazím i to druhé. To už pak není přítomnost. A je to i z duchovního hlediska absolutní nesmysl.

Vysvětlím vám to. Zkuste si představit zase školu. Ano, tady je to přesně jako ve škole. Když nebudete umět nějakou matematiku a zoufale vám to nepůjde, budete dostávat napřed pětky, než se to naučíte. Až se to naučíte, tak najednou dostanete jedničku a už to budete umět. A teď si představte, že když dostanete tu jedničku, tak si určitě v té škole nebudete vyčítat, že jste to před tím neuměli. Zajímavé ale je, že to ve svých životech nevidíte. Vy to zkoušíte správně udělat až se to naučíte, je to v pořádku. Pak si nemusíte vyčítat, že vám to někdy před tím nešlo. Vše, co je tak, jako ve škole, tak je to ve vašich životech.

Tak si uživej, milá H., svého nynějšího bosenského přítele nebo manžela a dej do toho vztahu to nejlepší, co máš. Tomu prvnímu popřej hodně štěstí, tam ses ještě učila počítat, tady už to budeš umět lépe a známky budou lepší.

Dobrý den, moc, moc bych si přála, aby tento dotaz četla paní Adamcová a i ona sama na něj odpovídala. A protože víme, jak to funguje, nechám to tam nahoře, aby s tím udělal, co uzná za vhodné... Chtěla bych se zeptat na pár věcí. Především, zda je ještě možnost se osobně samostatně vidět třeba na individuálním sezení s Ivankou. Pobyt je pro mě příliš dlouhý, i když bych jej tak ráda absolvovala, ale máme dvě děti poměrně malé a nejde se tak dlouho odpoutat.

Tak já napřed odpovím na tu první otázku.

My máme většinou statek rok dopředu vyprodáný, když se vyvěsí všechny volné termíny. Já soukromé konzultace nedělám ani na skype. Skype mám už dokonce snad i odinstalovaný, protože už na to nemám čas. Já zkrátka nemám čas. Jsem ráda, že žiji jak žiji. Žiji na statku, zatím, ještě nemám svoje bydlení. A vlastně žiji tak, jak jsem žila před mnoha a mnoha lety celých skoro třicet let. Jsem v budově, kde mám i práci. Takže já vlastně z té práce nikdy nevycházím, i když jsem třeba doma na chvíli ve svém bytě. Protože kdykoliv vyjdu ven a jsem mezi lidmi, anebo mezi tím co se odehrává, tak jsem vtažena do všech těch dějů, které tady jsou. A upřímně se těším, až si budu moct odejít těch sto metrů do svého domečku a oddělit si bytí na statku od svého soukromého

života. Protože také stárnu, tělo mně stárne, a už v letošním roce bych měla být důchodce. A přestože se cítím velmi dobře, tak už přece jenom asi starší člověk jsem, když do toho důchodu patřím. Ale co jde, můžete napsat Zdeničce na e-mailovou adresu statekslunecnice@gmail.com, protože někdy se stává, že Zdenička bude vědět, kolik lidí tady při tom sezení je. A jestli si může jenom někdo na ten jeden den, třeba na sobotu, přijet, sednout si s námi a poslechnout, o čem si povídáme, a když se bude sahat do aury, abyste viděli, o čem to je. Totiž aurické sezení je hlavně o tom povídání. A nejenom o tom, co já říkám, ale i o tom, co říkají ostatní, protože na to, co já zahlédnu, je velmi mnoho reakcí, velmi mnoho vzpomínek - a všechny ty příběhy, které z nás ze všech hromadně vypadnou, jsou naprosto úžasné. Pozorovat, jak každému jedinci po poslechu těch všech společných příběhů a historií se rozjede jejich vlastní film života, ve kterém si mohou zkonzultovat spoustu věcí. A to pochopení, to je výtěžek toho, co se pak odehraje ve vašem těle. A to je možné na ten jeden den přijet, kdybyste chtěla, zanechat děti tatínkovi nebo rodičům, ale jinak to nevymyslíme.

Druhá má otázka: Vždy jsem chtěla lidem pomáhat, vím, pozice bílý mág. Udělala jsem si školu reflexní terapie a přitom jsem s lidmi rozebírala spousty věcí, jak už to tak bývá. Lidé byli spokojení a já také. Nicméně je pravdou, že mně osobně se vždy tak nějak fyzicky přihorší. Nedělám žádné ochranné praktiky, reflexe je pro tělo hmotu úžasná věc a věřím jí. Měla jsem pocit, že mám jít touto cestou. Po mateřské jsem chtěla začít, ale teď mám pochyby. Především proto, že jsem si myslela, že budu pomáhat, tedy Bůh bude pomáhat lidem skrze mne, ale teď chápu, že já pomoci vlastně nemohu a ještě bych byla služebníkem hmoty, d'ábla. Zároveň vlastně tvořím karmu a prodlužuji, odkládám karmu druhým lidem. Pak vlastně nevím, co mám dělat. V tomhle stále tápu. Tak bych ráda věděla, kde je mé místo.

A poslední dotaz k tomu, jak Ivanka říká, že hmota žere hmotu. Jsme jedno vědomí, jeden celek, jedna hmota. Když jím maso a zeleninu, jím vlastně své vědomí i hmotu. Bude časem i doba, kdy nebudeme potřebovat jíst? Nemám ještě vše nasloucháno, poslouchám jen po chvílích.

Mockrát děkuji za odpovědi. A možná, možná se předem omlouvám za příliš neomalené otázky a přeji vám požehnaný den i celý život.

Nejhorší odpor je odpor k odporu. Nemějte strach z ničeho.

Spíš tady vidím takový nedostatek v tom, že byste třeba ty lidi litovala nebo nějakým způsobem prožívala, třeba i situačně nebo i hmotně pozici toho, co vidíte, anebo co slyšíte z úst těch lidí. Největší pomoc je, když si s nimi sednete a lidsky si s nimi povyprávíte a vysvětlíte jim, jak se mají k těm věcem stavět. Budete to vědět tím víc, čím menší odpory vaše tělo i vůči tomu příběhu má. A pak už nemusíte dělat vůbec nic. Ale počítejte s tím, tomu člověku se uleví, ale na druhou stranu se mu samozřejmě mohou rozjet platby, se kterými se bude muset počítat. Takže žádné přikládání rukou, to nemá smysl.

Včera jsem byla v Pardubicích, tam jsem vysvětlovala dopodrobna jakým způsobem se to děje. Tam se také natáčelo audio, ale vyjde později.

Jestliže odpory těla jména člověka ještě existují, každá pomoc, která tam je v odporech, je pomoc přes hmotu. A ta hmota, když má odpory, a má je na různých čakrách, můžete mít vztahovku k tomu, jak se ten člověk chová nebo jak se k němu chovali, k někomu jinému, kterého nikdy nevidíte, když vám to bude vyprávět, nebo lítost nad ním. Ale pozor, i ve svém osobním životě, protože tam je paralela. Ve všech příbězích a ve všech úrovních jsou paralely. Takže pak se budou odehrávat věci, které budou pro vás velmi, ale velmi těžké a samozřejmě se budete snažit to změnit, protože vaše úroveň odpovídá úrovni hmoty a hmota je vždycky Satan. Teprve tehdy, kdy tělo vašeho jména nemá odpory, to znamená vnímá, že vše je tady naprosto v pořádku, to je takzvaný Syn člověka, který věci dělá obyčejně, normálně, bez emocionálních negativních emocí, to znamená odporujících, nesouhlasných v prožitku a v útoku. Tehdy, když tyto emoce umírají, zůstává pouze jedno jediné božství. Je to vědomí, které mluví na své vědomí v druhých lidských tělech a umí jim vysvětlit, co nedělat a co dělat. Teprve tehdy můžete sahat na lidi, protože sám Bůh si to stahuje. Ten rozdíl mezi pochopením dějů, které se kdysi odehrály a dnešním konáním, protože dnes by ten člověk už takové věci nedělal a měl možnost je v praxi opravit. Takže si klidně s lidmi povídejte, vysvětlujte jim. Každý den se budete sama ve svém životě učit další věci, ve své vlastním, které budete potom používat na podporu vyprávění svým druhým bližním. To je souhra jednoho jediného vědomí, které si navzájem pomáhá a zvětšuje se.

A teď otázka, že hmota žere hmotu:

Ano, ale vy sníte, hmota sní, jenom hmotu, nesní toho ducha. Ten tam nikdy nezůstane, jasně tam nezůstane. Na tom vůbec nezáleží, víte, úroveň planety je přesně taková, jaká má být. Ta vibrace planety se neustále zvyšuje podle součtu jedinců a podle dlouhé čáry časoprostorové křivky, která se protahuje. Takže čím víc se ta časoprostorová křivka protahuje, tím je samozřejmě reakce všech jedinců a jejich součtu jiná. A takhle se nám bude přirozeně měnit to, co budeme jíst. Bude se přirozeně vývojově měnit celý náš život. Dnes jsme zvyklí mít knihy, jednou knihy nebudou, zase tady bude víc lesů, nebudeme potřebovat dřevo na papír. Budeme komunikovat jiným způsobem. Bude tady telepatie, nebudou potřeba zápisy. Hmota bude absorbovat všechno, co budeme potřebovat. Jsou tu mnohé věci, které si dnes neumíte představit, ale ony přirozeně přijdou a přirozeně budou odcházet. Jeden jediný lidský život dnes trvá těch osmdesát, dejme tomu devadesát let, je velmi, velmi krátký. I když se vám nezdá, že těch osmdesát let je krátkých, tak to každý z vás pozná. A za tu dobu se změní hodně věcí. Vzpomeňte si, když jste byli děti, co všechno tady nebylo a dnes tu je. A naopak, co tu bylo a dnes tu není. A proto je milosrdné, že se inkarnujeme zpětně. Když byste měli ještě delší a delší věk, který tedy časem přijde, tak se musí napřed stabilizovat ten vývoj, abyste rozuměli věcem, protože byste z toho byli divočí. A proto odkládáme tělo a oblékneme si nové, malé, voňavé, vyrosteme a naučíme se novou kulturu, nové zvyky, nové věci žít úplně zcela přirozeně. Když já jsem byla malá, tak jsme se jistý druh třeba matematiky učili v naprosto jiné třídě, než potom moje děti. A dnes děti mají ve svých třídách, já nevím, početní příklady dejme tomu ve třetí čtvrté třídě, jako my jsme měli ve vyšších,

protože paměť DNA jejich těla to lépe chápe. Jsou na to připravené a je to přirozené a je to správné. Takže jezte to, co vám chutná. Nejenom to, co vám chutná, co vám dělá dobře. A budou přicházet mnohé nové, vymyšlené stravovací návyky. Spoustu věcí jste si ochutnali, ověřili, a když to pak nefungovalo, tak jste to správně odložili, ale něco vám z toho třeba zůstalo. Takhle se vše vyvíjí. Takže neřešte nic v křeči. A tak to bude správně.

Nedávno jsem vysvětlovala jednomu člověku, který neustále lidi tlačí k tomu, aby si nedávali mléko do kávy, že to ničí slinivku, a že za dva roky můžou klidně i umřít. Tak jsem mu vysvětlila, aby to lidem nedělal, že třeba já konkrétně si to mléko do té kávy budu dávat pořád. Dávám si ho tam padesát let a je mi dobře. A že možná on by měl problém, kdyby z té trojky tlačil na druhé lidi a chtěl je zachraňovat. Protože on si sice bude dávat rostlinné mléko, nebo jenom kávu samotnou, ale nebude přijímat a respektovat svět takový, jaký je. Takže vidíte, ono to není v tom, jestli jste snědli něco špatného, ale také jestli jste něco nestrávili duchovně správně tak, jak jste měli. A proto byste měli dělat věci v pohodě, s láskou, s klidem, to je základ.

Milá Ivanko, mám dvanáctiletého syna. Je od malinka silně vzdorovitý, hlavně doma. Když je ve škole, tak jej často ani nenapadne, že by mohl mít na všechno plno řečí, a že by se mohl dohadovat. I když poslední dobou jej spíše drží strach se projevit před cizím člověkem. Doma mívá záchvaty vzteku, když se něco nepovede nebo to nejde tak dobře a rychle jak chce, což je každý den. Je pak našťvaný na vše okolo, i na mě, na sebe i na situaci. A vůbec nevím, jak pomoci, protože je útočný a dělá dusno. Nejde to s ním po dobrém, ani po zlém a nevím, jak to zastavit. Kdykoliv se mu nechtělo do učení, třeba jen trochu, tak mu pak učení drhlo a nechuť se ještě zvyšovala. Nemohl si pak dokonce vzpomenout ani na věci, které jinak dobře zná, takže se často učení protáhlo, než se zklidnil a mohl zjistit, že je schopný to z velké části zvládnout. Nemá rád školu, přestože spoustu věcí umí již z předškolního věku, když jsem si s ním před spaním povídala o mapách a cizích zemích a o dějinách, a jeho bavilo získávat znalosti. Povídáme si také o vesmírných zákonitostech, které učíš. Něco i pochopil, žije však jinak. Hodně se podceňuje, je sebekritický, což máme v našem rodě, i já tomuto programu podléhala. Těžké jsou i situace, kdy se má postarat o sebe, nebo o domluvené domácí práce, a on to odbude a udělá napůl, a jindy zapomene. Když už se podařilo vytvořit nějaký dobrý návyk, tak stačilo pár kamarádů, aby se toho vzdal a naučil se rychle nějaký zlovyk. Držím jej dál od počítačových her, jelikož má tendenci tomu silně podlehnout, a sjet do závislosti. Má vymezený čas, což mu vždy připadá málo, jelikož v jeho okolí všichni kluci hrají i dvě, tři hodiny denně. Zlobí se na mou přísnost a jakékoliv omezení, přestože vidí, že by stejně nestíhal školu ani sport, který jej našťestí baví a má v něm celkem úspěch, jeden z důvodů, proč ho baví. Snažím se syna učit samostatnosti a odpovědnosti, ale on se tomu jakoby brání. Jakékoliv hranice a omezení se snaží překročit, následky toho pak nepřijímá a bere

to jako trest. Je to dosti vyčerpávající pro oba. Zatím to vše já sama nedokážu zcela přijmout. Mohla bys mi, prosím, nějak poradit? Možná, až to dokážu já přijmout, tak to půjde snadněji i synovi a vystoupíme z bludného kruhu lehčeji.

Moc ti, Ivanko, děkuji za všechno, objímám a zdravím. J.K.

Milá J.K., ano, ten konec tvůj je velmi dobrý. Ano, samozřejmě, neměj z toho špatné pocity, jenom v klidu. Až budeš v klidu, napadne tě, jak to máš dělat. Já ti vlastně jen tak trošičku pootevřu oči. Za prvé, říkala jsi, že to bere jako trest. Zkus mu nastavit v jednom hovoru, že se odměňuje sám. Jestliže on si chce hrát na počítači jako druží kluci, tak by na to měl mít své výsledky uspokojivé. Takže si udělejte pravidla. Dopředu si udělejte pravidla, že smí na počítač pouze tehdy, když se mu ve škole něco povede. V opačném případě ne. Takže to je na něm, až ta práce bude vykonaná, smí jít na počítač za odměnu. Pokud nebude vykonaná, nebude odměna. Ono se lehce v pesimismu řekne slovo trest. Samozřejmě, on si myslí, že je trestaný. Měl by si všimnout, že navíc to, co ho baví, to mu utíká rychleji. Půlhodina ve smíchu je jako blesk. A půlhodina ve stresu je jako týden. Takže jeho čas se ještě míjí v poryvech odporů těla jeho jména, a pak je to velice náročné pro všechny. Jenže vztekem nic nevyřeší. Naopak, vztekem všechno jenom zhoršuje a zdržuje svůj čas, kdy mohl udělat své úkoly, a tím se lépe dostat k počítači, když už o něj má zájem a zaslouží si ho. Z těchto pravidel ale nesmíš povolit. Jakmile mu víc povolíš..., říká se, že podáš čertu prst a on ti sežere celou ruku. Nebuď měkkou matkou. Buď milující matkou a pozoruj, co v tom chlapeci necháš růst. Jestli to, co ho bude jednou destruovat, anebo to, co mu pomůže. Sama mu vyprávěj své příběhy, jak ses vyvíjela, máte to každý. Vyprávěj mu příběh, kdy se ti něco nevedlo, ale pak jsi zjistila, jak se ti to povede. Ale buď pevná, nastav mu svoje hranice, vyplatí se to. Moc se to vyplatí. Všechno, co bude svět k světu mít, se mu bude vracet. Jestli už pochopil, jaké má svět principy, možná třeba jen málo, tak je jasné, že když jsem na svět vzteklý, tak dostanu ze světa vzteklou odpověď a zasloužím si ji. Jestliže jsem vstřícný a dělám pro svět hodně, dostanu od světa hodně. Jestliže budu svět pomlouvat, bude mě svět pomlouvat. Jsem vědomím celé této planety a musím tedy pochopit, takže budu pracovitý, pozorný, usměvavý a bude všechno probíhat v pořádku. Bez vypočítavosti, to musí být prožito opravdu s úmyslem, že takový člověk já jsem. Pak to bude pracovat.

Dobrý den, mám lekce jógy a meditace. Mám čtyři děti, jsem samoživitelka a spoustu odporů a lekcí přirozeně. Život mě vede k pochopení a zpětně si uvědomuji, že jsem to cítila už jako hodně, hodně malá holčička. Jen se to kamsi vytratilo a nyní to znovu nalézám. Je tady asi životní moudrost. Stále mám rezervy, ale jsem vedena, cítím to. Přichází mi do cesty učení mystiků, nejen to vaše, ale i třeba doktora Levryho, zakladatele Naam jógy, a všechno to zapadá a malé odlišnosti a otázky mi nastíní moje vlastní Já, to vyšší. A proč píšu. Z poslechu vašich přednášek jsem pochopila dost věcí a v podstatě mi to jen zapadlo do všeho, k čemu mě už život přivedl. Pochopila jsem i víc. I to, proč meditace na změnu, nástěnky přání a vizualizace nejsou úplně to ono. Ale

co meditace odpouštění a přijetí? Meditace lásky a podobně? Já osobně jsem třeba pocít bezpodmínečné, všeobjímající lásky a naprostého klidu a přijetí zažila až při takových meditacích, zpěvu manter a práce s dechem.

Já vám to vysvětlím. I tohle jsou pouze meditace, to je pouze přání to mít. Jenže ve skutečném životě jste to nezažili. Skutečné odpouštění se stane jenom v přítomnosti. Zkuste si představit, že teď někdo z vás ke mně přijde, já neumím odpouštět, vy mi něco uděláte a mně to vadí, což je neodpuštění. Do tisíciny vteřiny se stane děj, já zapíšu odpor svého těla, neboť si jej přivlastním od těla mého jména, a ten děj s tím člověkem to, co mi udělal, ten čin se posune do minulosti. A já neumím odpouštět. Do minulosti to nezměníte, i kdybyste si sedla tisíckrát k meditaci, protože když ten člověk přišel k vám, tak jste to nedokázala. A nedokážete to zase. To je jenom stav. Když zpíváte mantry a vyčistí se vám hlava od těch pocitů, že tam to bylo někde blbě, ano, takhle to vypadá, ale není to v praxi zažité, a vaše tělo to neumí. Je to iluze. Je to taková malá ochutnávka, jak možná bude chutnat jednohubka, kterou jednou připravím a sním. Ale když už víte, jak se cítíte mizerně, když vám vadí, co ten člověk dělá, je to váš útok vůči tomu člověku. Není to jeho útok na vás, je to váš vlastní útok, vlastního těla, které jste si na sebe oblékla.

Skutečná pravda je taková, že teprve tehdy, až vám ten člověk přijde něco udělat a vám to poprvé nebude vadit, pak už nebudou existovat všechny minulé věci, které vám udělal, a vy už od té doby umíte odpouštět. A tam cítíte ten klid, který vy hledáte v meditacích, který je jenom ubohou náhražkou. Tohle je realita světa. Je to jenom takové hloupé ztišení, které je obrovskou berličkou. A kterou samozřejmě využívali učitelé ve všem, co se tady kdy odehrávalo, protože vždycky v historii se člověk učil přibližovat se ke svému Bohu, neboli sám k sobě, a nevěděl to. Nevěděl, že není tělem a jménem, že je to pouze nástroj k pohybu tady a k uvědomování si toho, že žiji, a co žiji. A to je velmi, velmi důležité.

Pokračujeme dál:

Nesnažím se nic změnit, jen své reakce. Pochopení zákonitostí je nezbytný základ, ale nedává to sílu reagovat lidem s láskou, ne vždy a ne v silných krizích. To mi dává práce s uvolněním těla a vyčištěním mysli. Prací s dechem léčím své emoce, své reakce a své astma, a vždycky jsem byla trpělivá, kdy už jakože budu konečně zdravá, když se tak snažím. Teď už chápu i to, že je to proces a přijímám to. A k tomu mi jóga s mantramí, meditacemi, a jde hlavně o uvolnění, a dechovými cviky, moc pomáhá. Děkuji mnohokrát. Lucka.

Ano, ale vidíte to, tady máte své reakce i své astma. Tam máte lítosti. Srdeční čakra je uzavřená v minulostních lítostech. Říkáte, že jste s dětmi sama, jste samoživitelka, jistě tam proběhly nějaké situace, které jste nepřijala svým srdcem. A srdce je odmítlo v lítostech, to znamená v nesouhlasu toho, co se stalo. Ale vy máte svůj osud správný. A budete mít osud takový, aby se opakovaly lítosti, které jste se v minulosti neodnaučila a proto je dobrý. Když nebudete mít lítosti s tím, co se děje dnes a dělo se také v

minulosti, nebudete na svůj život pohlížet s lítostí tady a teď, jak se odehrál, budete obrovsky pomáhat svým dětem, protože je lítosti nebudete učit. A z velké lásky k dětem zastavíte tyto negativní emoce. A jsou správné tak, jak jsou. Každé dítě, i kdybyste jich měla dvacet, se bude chovat ke všemu jinak. Jedno bude lítostivé, jedno bude mít vztahovky, jedno bude zuřivé, jedno bude kritické, to jsou různé varianty. I ony se mezi sebou učí. A učí i vás. Tohle je nejlepší jóga, jóga života, kdy dennodenně zažíváme své nové zkoušky, jako nový prostředek k tomu poprvé zareagovat trochu jinak.

Tohle všechno jsou berličky. Ano, zklidňuje vás to od věcí, které už se staly a nemohou se odestát. Tak je poprvé tady a teď udělejte jinak, a zjistíte, že nebude potřebovat své meditace.

Ahoj Ivanko, setkala jsem se s tebou teprve nedávno, ale prošla jsem před tím jinými učenými, které nebudu jmenovat, ale od první chvíle chápu všechno, co říkáš a nacházím v tvých přednáškách odpovědi na většinu svých dosud nevyřešených problémů. Ovšem jednu věc nedokážu pořád pochopit a přijmout, a spíše naopak. Je to vztah s mojí dnes již zemřelou matkou. Nebudu vypisovat podrobnosti, ale byla úspěšná v práci pro KSČ, a když přišla domů, měla „nervy“. Mám ještě bratra a ten si to v pohodě odfiltroval a je dnes úspěšný a celkem majetný, zatímco já, citlivý rak, jsem se vždycky bála, abych ji ještě více neznepokojila. Otec měl velmi nešťastné dětství, byl napůl, uměl být zlý, vzteklý, nebil nás, ale byl velmi žárlivý, ale uměl být i hodný a obětavý a snažil se mi umetat cestičku. Takže já jsem vyrostla jako absolutně poslušná holčička bez vlastní vůle. Vdala jsem se za tyrana, kterého jsem po dvanácti letech trápení opustila se dvěma dětmi a ty jsem pak vychovávala sama. Vyrostli z nich šikovní a hodní kluci, ale máme všichni nastavenou chudobu. Teď teprve se dostávám k problému. Po rozvodu jsem se vrátila k mamince, otec již dlouho nežije, a obnovila vztah závislosti – opět „nervy“, tentokrát posílené stářím a samotou. Já jsem začala pracovat na sobě, dost se mi dařilo, ale když jsem přišla k mamince, energie klesla na nulu. Později už mi stačilo, jen když mi zatelefonovala a musela jsem si sednout. Nechtěla jsem jí ublížit, a tak jsem evidentně ubližovala sobě. Moje maminka žila v pečovatelském domě, a pak v domově důchodců. Navštěvovala jsem ji dvakrát týdně, ale každé setkání mě ničilo. Zlobila jsem se, a pak jsem si vyčítala, že se zlobím. A to trvalo dvacet let, protože maminka zemřela vloni v devadesáti sedmi letech. Je mi teď šedesát pět, jsem v důchodu, žiji taky sama, takže mám konečně čas si všechno vyjasnit. Mám samozřejmě velké problémy se žaludkem, nedokážu být ve vztahu s dětmi zcela uvolněná, obávám se, abych je taky netrápila.

Promiň, že je to tak dlouhé, píšu na e-mail, protože prostředí na facebooku mi není příjemné, a tak jsem se odhlásila. No, i když mi neodpovíš, stejně děkuji Bohu, že jsem tě našla. A vím, že odpovědi mi časem přijdou samy. Anička.

Moje milá Aničko, samozřejmě to, co na svých bližních odsoudíme, to už jistě víš, když posloucháš, tak to naše tělo musí dělat druhým lidem, abychom pochopili ty lidi, kteří nám před tím tím životem prošli.

Dnes je doba druhého příchodu Krista, kdy jste nejbliž svému vědomí, kdy jste kdy byli, a každá ta třída měla jiné podmínky, v nich se odehrávaly jiné historické věci a vaše těla jimi procházela. A bylo to velmi, velmi důležité.

A teď je ta doba taková, že když ty dnes vidíš na svém těle, samozřejmě na třetí čakře byly veliké uzávěry, jestliže jsi odmítala chování maminky (to, co dělala), a pak ses ještě zlobila na sebe, tak je nejdůležitější ta třetí čakra a nohy, a možná i lýtosti, uvidíme. Takže sblížit se s tou matkou. Dívat se na to, co ona měla na sobě dobrého, vážit si toho. A vážit si i toho, co měla na sobě jakoby zlého. Neboť dnes, když ty poryvy tam jsou také, občas je zaslechneš a vidíš, tak jsou proto, abys pochopila. Jakmile pochopíš, že to poučení je důležitější, tak se budeš samozřejmě ke svým bližním, dnešním dětem, které ti zůstaly, chovat jinak. A budeš té mamince děkovat za to, že tě naučila věci nedělat. Ale jenom, když za ně poděkuješ: „Jak já rozumím té mé mamince...“, protože tělo nejde zvládnout, dokud neprožijete úplné pochopení kým vůbec jste. Tehdy přijdou zřejmě veliké problémy s tím žaludkem, možná i s játry, uvidíme. Tam je hodně orgánů na třetí čakře. A neobávej se, neměj strach, že budeš někoho trápit. I všechny poryvy, které tvé tělo má ještě udělat, protože ty si nevybereš jenom svůj osud, v tom osudu tam máš i reakce druhých lidí, měla jsi tam navolené reakce své maminky. Uvědom si, že tvé vědomí bylo i v těle tvé maminky. Tvé vlastní vědomí dělalo vlastně tvému tělu činy tělem maminčiným.

To samé se dnes bude odehrávat s tvými dětmi. Jestliže tam tvé děti ještě mají mít nějaké pochopení a budeš jim muset nějakou dobu hrát, třebaže menší divadelní představení, než dělala maminka, tak to bude nutné. Pak si to nevyčítej, všechno je v pořádku. To je zkrátka spolupráce jednotlivých těl, tedy hmotné složky, která musí činit, jak činí, abychom pochopili všichni. Nemůže se tady urvat jenom někdo: jeden, dva, tři a odfrčet si do stavu Boha, to zkrátka nejde.

Moc ráda bych vás požádala o názor a váš pohled na naši rodinnou situaci, která mě velmi trápí, a moji maminku. Maminka je třetím dítětem ze čtyř sourozenců. Je jí šedesát devět let a se všemi sourozenci mají velmi pěkný vztah. Jsou dětmi milujících rodičů, kteří ale měli spoustu práce na poli a hospodářství. A tak na dva nejmladší, moji maminku a strejdu Mirka, který je o rok mladší, jim čas a pozornost a dostatek lásky už nebyl tolik dán. Ne určitě ve zlém, prostě ta doba taková byla. Babička s dědečkem celý život tvrdě pracovali, žili velmi skromně a v křesťanské víře, a tak vychovávali všechny svoje děti. Oni takovými lidmi přesně jsou: skromní, hodní, pracovití, velice slušní a věřící. Bohužel babička zemřela ve svých padesáti šesti letech, pravděpodobně srdíčko. Děda babičku přežil o třináct let a celou dobu se trápil a plakal a byl velmi citlivý. V domě na vesnici zůstali žít s nejmladším synem

Mirkem sami. K ním do domečku každý víkend jezdila moje maminka s námi dětmi. A další víkend teta s dětmi. Takto se doted' celých čtyřicet osm let střídají. Mirek se nikdy neoženil. Nějakou známost měl v mládí, pak už nikdy nikoho, je to svobodný mládenec. A i to dědečka velmi trápilo, že až odejde i on, zůstane sám. Tak se i stalo. Ale sám nikdy nezůstal, vždy měl sestry, nás jako neteře, synovce a rodinu. O víkendech, když jsme z města přijížděli na chalupu, se vařilo, uklízel dům, pracovalo na poli a na zahradě. A tak tu celou dobu až doted'.

Na co chci zeptat, je nemoc, která před třemi lety postihla strejdu. Bylo mu v té době šedesát pět let. Onemocněl schizofrenií, musel být dvakrát hospitalizován a jeho stav byl velmi špatný. A maminka si to teď klade za vinu, že tou hospitalizací musel projít. Nic moc se totiž nezměnilo. Vrátil se, přestal jíst léky s tím, že je zdravý, ale není tomu tak. Momentálně je jeho stav v klidu. Ale to, že ho někdo sleduje, že noviny a dopisní obálky jsou napuštěny jedem, že pokud budeme kdokoliv z nás jezdit, s dobrým úmyslem, cokoliv - stále je ve fázi podezřívání. Moje otázky směřují k tomu, ať vás nezatěžují detaily a obsírně, proč ho tato nemoc postihla. Chtěla bych pomoci mamince, která se tím velmi trápí a přenáší na něho velikou lítost a nejraději by to za něj nesla všechno sama. A moc nechápe to, když jí se sestrou opakujeme, že lítost není to, co mu pomůže, a ani její velké trápení. Teta si to zase tak moc nebere, je jiná povaha a byla nejstarší, po smrti babičky převzala roli, kdy všechny a všechno řídí. Je hodná, ale tak trochu generál. Pouklízí, uvaří, ale žije si svůj život. Druhý strejda František se po vojně oženil do severních Čech a na Moravu jezdí málo, i když často volá, ale ta péče o bratra spadla na maminku a tetu. Mirek je nejmladší, maminka ho vždy velmi opečovávala, má k němu silný vztah. A staraly se s tetou o něho až moc. Myslím, že to taky byl důvod, proč se mu to taky všechno muselo stát, aby ta péče trošku ustala. Protože před hospitalizací byl stav strejdy takový, že je podezíral a kolikrát se pohádali tak, že musely odjet dřív. Za jeho výpady ale mohla ta nemoc. V rodině z dědečkovy strany měli dvě sestry a ty se oběsily.

Milá Ivanko, prosím o radu, jak mamince pomoci pochopit, proč musel její bratr onemocnět touto těžkou nemocí. Z člověka pracovitého je nyní muž, který se bojí, podezřívá a žije v permanentním stresu. Léky jíst dobrovolně nikdy nebude, je totiž podle svého mínění zdravý.

Moc vám děkuji za názor a čas, který našemu příběhu věnujete. A přeji vám krásné letní dny plné sluníčka, hlavně v srdci. S úctou Romana.

Romano, zdánlivě odběhnu. V Brně, tuším v roce 2017 nebo 2018, jsem hned na začátku přednášky vysvětlovala, že vy nemůžete pochopit systém tohoto světa, protože on má jinou logiku. Nejde pochopit, ale jde přijmout. Ta teta, která se tam zdá být jinak nastavená, to má velmi dobré a správné. Přijde, pomůže, udělá, co může a nezatěžuje se tím. Neptá se, proč má strejda, nebo bratr, nebo váš strejda vlastně schizofrenii, proč se tak chová. On zkrátka takový je. Přijímá to, že on takový je a staví se k tomu

racionálně. Vaše maminka ne. Ta je schopná litovat, plakat a ptát se proč. Ale kdybych vám řekla dvacet odpovědí proč, nemusí to být skutečná pravda.

Vy potřebujete stav pouze přijmout. A vaše maminka taky. Bez odporu těla svého jména na úrovni lítosti. Totiž vaše maminka, když bude neustále takhle litovat, tak bude demolovat sama sebe. A pak samozřejmě bude trápit svoji rodinu, zrovna tak jako ten strýc, protože bude třeba nemocná na nějaké jiné úrovni. Zkrátka, strejda je podezřívavý, tečka. Když ho nedonutíte brát léky, neuděláte s tím zase nic. Takže budete to muset respektovat.

Ale nastavila bych strejdovy pravidla: „Přijdu ti pomoci a ráda, ale ty se budeš chovat slušně. Pokud se nebudeš chovat slušně, nepřijdu. Buď budeš příjemný a necháš mě tady pracovat, já ti ráda pomohu. Anebo se otočím na patě a odejdu, protože si to nezasloužíš.“ Myslím si, že i ten dědeček s babičkou, kteří s tím strýcem žili, tak ho velmi opečovávali, opatrovali, on byl vlastně rozmazlovaný. Takže má svá pravidla, která dnes vlastně má v sobě nastavená.

Dnes je totiž doba, kdy velmi mnoho lidí po délce své vývojové křivky slyší najednou hlasy. Ale hlavně, jestli už mě posloucháte dlouhá léta, víte, že dnes si Satan zahrává s celou planetou, protože je zapotřebí rozdělit lidi do dvou částí. Ti, kteří jsou připraveni změnit vědomí. A ti, kteří ne. A maminka je zkoušena tímto stavem a vy všichni, protože potřebujete nalézt své vlastní razítko. Vaše maminka je lítostivá s tím, co se děje s bratrem. Dejte si, Romano, pozor, aby vy jste nelitovali maminku. Nebo abyste nelitovali, že se situace děje. To je první krok, který musíte učinit. Učíte se všichni. Takže trpělivě vysvětlovat mamince, co se děje, ale zase nelitovat ji, protože ona věci dělat musí - to je první krok od vás. Druhý krok je, že mamince řeknu, že on zkrátka nemocný je, nemusí se ptát proč, ani si to nemusí dávat za vinu, protože všichni jste v každé chvíli udělali to nejlepší, co se stalo. Pokud byla kdysi hospitalizace nutná, tak jste ji udělat museli. Nemohli jste ho nechat napospas s jeho zdravotními starostmi. Takže krok za krokem se všechno vyvíjí tak, jak má. Jestliže má dneska strejda nemoc, tak ji zkrátka měl mít. Zase: přijetí, pokora - stop. Nic jiného. Copak si to někdo z vás vymyslel? Nebo to chtěl? Ne. Tady je vidět, co se odehrává. A i strýc, dokud bude podléhat hlasům, které se tam odehrávají, tak bude mít své reakce. Satan, hmota svými poryvy ovlivňuje celou planetu, toto vědomí je ve veškeré hmotě kamkoliv se podíváte. A on moc dobře ví koho, jak a čím zkoušet. On se bude chovat jinak k té tetě, která bude racionální. A jinak se bude chovat k mamince, která bude lítostivá, protože neustále bude zkoušet ji i vás.

Takže každý sám za sebe se k této situaci postavíte.

Ahoj Ivi, chci poprosit o tvůj názor, promiň, píšu v češtině.

Moje dcera Ivanka už tři roky chodila s chlapcem, se kterým si myslela, že založí rodinu. Nakonec se ukázalo, že jsou příliš rozdílní. On je cholerický introvert a ona je cholerický extrovert. To vše, co ona milovala, on rád neměl. Už před rokem začala pochybovat, jestli je to ten člověk, se kterým chce strávit svůj život. Po roce zkonstatovala, že už to

nezvládá a v březnu 2020 se od něj odstěhovala. Měla ho pořád ráda, ale ty rozdíly pro ni byly tak zatěžující, že se nakonec rozhodla odejít, i když si toho kluka moc vážila. Byl pracovitý, cílevědomý, inteligentní, po finanční stránce by se o rodinu určitě dokázal příkladně postarat, měl ji rád. Bylo tam velmi mnoho dobrého, čeho si byla vědoma, ale byly tam i vlastnosti, negativní nastavení. On neměl rád lidi, ona je milovala. Často ji kritizoval, a když z něčeho byla obrovsky nadšená, zchladil ji tak, že postupně zjistila, že je smutná pořád častěji, a že už nemá takový entuziasmus v životě, který mívala. Milovala hory, turistiku, on se musel nechat dlouho přemlouvat, aby někam šel, a když ano, bylo to jakoby z povinnosti, atd., atd., atd.

Před státnicemi, to bylo v prosinci až v lednu 2019 - 2020, se učila v knihovně, kam chodil i její spolužák. A zjistili, že když se učí spolu, naučí se víc a rychleji. Připravovali se tedy spolu na státnice. Státnice ukončili úspěšně oba a dcerka si uvědomila, že tenhle chlapec je úplně jiný. Je jakoby ze stejného těsta jako ona, hodně empatický, pohodový, k ničemu ji nikdy nenutil. Ale nechala to být a řekla si: budu to celé pozorovat. Do toho přišla korona a ona v bytě s jejím přítelem, se kterým bydleli spolu už dva roky, trávili teď celé dny. A to ji nakonec utvrdilo v tom, že rozchod bude nutný. Nakonec se odstěhovala. Ale to drama, které zažila ve spojitosti s emocemi jejího přítele, ji málem přivedly k depresivním stavům, které se už začaly projevovat. Dopisy, telefonáty, obrovská gesta, které ten chlapec dělal, aby změnila názor, ji mátlly natolik, že ještě několikrát přehodnocovala svoje rozhodnutí. Bylo to velmi náročné. A já sama jako matka jsem to nesla dost těžce za oba. Jak se rozcházel, stihli si toho mnoho napsat a mnohé vysvětlit, ale Ivanka se už vrátit obávala, právě kvůli té jinakosti povah a nastavení, a toho, co už zažila, i když on říkal, že udělá vše. Ale dcerka mi vysvětlovala, že má obavu, že aby oni dva rezonovali, je podle ní nad síly obou, i když se od sebe hodně naučili a za tři roky se hodně změnil jeden i druhý, je nutné podotknout, k lepšímu. Nakonec jí napsal, že se mu podařilo začít ji nenávidět. A to Ivanku velmi ranilo, protože ona mu neustále vysvětlovala, že to, co dělá, dělá proto, aby nemuseli zažívat ta dramata v manželství a když přijdou děti. Že ona ho bude mít pořád ráda a nelituje ani jeden den s ním. Teď pracuje na tom, aby si to spojení a lásku zachovala v srdci alespoň ona. Přestala mu psát a komunikovat s ním, což jsem jí i já ráda radila, aby to celé neprodlužovala, protože se mi to zdálo kontraproduktivní. Radila jsem jí, aby se rozhodla. Aby se konečně rozhodla, jestli ještě chce pracovat na tom vztahu, a potom vše podřídít tomuto cíli. Nakonec znovu dospěla k tomu samému, že už nemá sílu pokračovat v tomhle vztahu. Hodně ji však mrzí, že se její přítel tak trápí, a že ji nenávidí. Začala navštěvovat i psycholožku, aby dokázala pracovat s egoušem, který ji dostává přes pocity viny a sebekritiky, že někomu hodně ublížila, a že na tom přece jen mohla zkusit popracovat. Já jako máma jsem to celé

pozorovala. Nevím, jaká je cesta ani jednoho ani druhého, ale protože já sama mám diagnostikovanou panickou depresivní poruchu a Ivanka je mi hodně podobná, docházelo mi, že je tam hodně velké riziko, a že je to nad její síly. A moje slova zněly: ‚Ivanko, člověk kromě toho, že má povinnosti vůči druhým, má i povinnosti vůči sobě. A někdy musíš zachraňovat i sebe sama - a to ty teď děláš. Nemáte děti, jste mladí (dvacet sedm let), a když se přes tohle Michal dostane, má velké šance zařídit si život s děvčetem, se kterým bude více ‚kompatibilní‘, a to ji uklidnilo. Ten druhý chlapec se jí přes všechny tyto události stále ozývá a ona byla zdrženlivá. Jednou mi ale řekla: ‚Maminko, ale když mám respektovat svůj osud, ten Bůh mi tam kvůli něčemu toho druhého chlapce poslal. A já vlastně zjistila, jak je to lehké povídat si s někým, kdo mi rozumí, kdo je podobný jako jsem já.‘ A po několika měsících mu naznačila, že vyzkouší být i víc, ne jenom kamarádka.

Naše milá Ivanko, jak bys to řešila ty? Vedeš nás po cestách, které jsou v téhle době velmi těžké, ale s tebou jsou zvládnutelné. Já sama trpím psychickým onemocněním a chápu, že splácím někdejší pýchu. A jsem vděčná, že je mi dovoleno splácet, i když je to někdy opravdu náročné. Děkuji moc za všechno, za tebe. S láskou zůstává Marta ze Slovenska.

Milá Marto, to je nádherný příběh, já vím, že ho prožíváte těžce. Máš báječnou dceru. Vysvětlím. Tvoje dítě udělalo naprosto všechno, co mělo. A teď je zapotřebí pochopit, jak pracuje hmota. Hmota má úžasný dar, je to pouhá fyzikální vlastnost, odporovat. Mnohokrát jsem vysvětlovala, že když půjdte na ulici okolo žebrajícího člověka a nedáte mu svůj peníz nebo nějakou odměnu a bakšiš, tak vaše tělo, když projde, tak vám začne samo říkat: „Jéžiši, ty jsi ale hajzlík lakomý.“ Když mu dáte a projdete dál, začne vám namlouvat, že ten člověk to určitě prochlastá nebo s tím udělá něco nekalého, že jste mu dávat neměli. Je to jenom vlastnost toho těla. To tělo to udělá naprosto samo. Tělo udělá v každém případě, ať půjdte doleva nebo doprava to samé. To znamená, že vždycky bude pochybovat, vždycky bude útočit, vždycky bude vyčítat. Je to jenom vlastnost hmotného lidského těla.

Tvoje dítě se pokoušelo mnohokrát navrátit se zpátky do vztahu s člověkem, kterého si váží a miluje jej i za všechno negativní, co ten člověk udělal. A to je její dobrá vizitka. To, že on podlehl nenávisti, je jeho věc. On neví, že je to jenom vlastností jeho těla. Určitě tam byla dominance, protože jestli ji miluje, tak ji musí nechat odejít, ale on ji chce vlastnit. A přitom, když je vedle něj, tak do ní buší. Buší psychicky a možná, že by jednou bušil i fyzicky, protože odpory pak vzrůstají. Ale ona prokázala svoji čistotu. A proto zřejmě dostane za odměnu člověka, který k ní náleží. Dokáže toho člověka milovat, to znamená neútočit na něj negativními emocemi, i když už s ním nechce být. Ale hlavně, láska je to, uvědomit si, že moje přítomnost tomu člověku nedělá dobře. Kdyby mu dělala dobře, tak mě nebude psychicky týrat, když jsem s ním. Jemu se vlastně stýská po tom, že ji mohl týrat, což ona dneska nechápe. Odchází s čistým štítem. Já bych to okamžitě utnula, protože jemu nedělá její přítomnost dobře. Ani bych s ním skutečně už nedebatovala, nepsala, nic. Napsala bych mu jeden poslední

dopis na rozloučenou s tím, že už mu nebudu nikdy odpovídat, a že mu přeji hodně štěstí. A pozor - musí jí být naprosto jedno, jak on bude pokračovat. Jestli si někoho najde, bude jim spolu líp. Anebo jestli zajede do nějakých hořčích věcí, to už je jeho sbalení egoismu, jakému podlehne. Popřát si hezkou cestu. Ten člověk, každý z nás, každé tělo si dělá samo. Buď podlehne hlasu ega a táhne ho to do pekla, nebo podlehne hlasu ducha, nestrannosti a táhne ho to do čistoty. Přeji hodně štěstí. Ta holka je fajn. Vysvětlí jí, že dělá správně, že na něj myslí s láskou, bez negativních emocí, je ráda za každý den s ním, protože se něco naučila. A to, že on ji dneska považuje za darebáka, to musí skousnout, to je dneska jedna z nejdůležitějších věcí, které potřebujete přijmout.

Ze začátku se zmíním o metodě, která nedávno přišla z Pardubic. O metodě cvičení pana Feldenkraise, která je velice zajímavá. A v první řadě vám chci říct, že to, co jsem řekla na pardubickém setkání, samozřejmě platí. Paní Dáša, která je lektorkou v Hradci Králové, je velice schopným člověkem. A chci vám zároveň vysvětlit postup.

Jak víte, každý člověk má svoji duchovní úroveň a podle toho se chová každý naprosto jinak, a proto není zedník jako zedník, lékař jako lékař, farář jako farář. Důležité je, jakým jste člověkem, jak dlouhou máte časoprostorovou křivku pro to, abyste se vyvíjeli, protože každý člověk v různé duchovní úrovni bude i metodu, dejme tomu i pana Feldenkraise, vnímat a brát naprosto jinak.

Tato žena je velmi čistá a je vývojově daleko, což jsem si ověřila mnohokrát. A abyste to i vy zjistili, chci vám přečíst její dva krátké dopisy, které mi zaslala potom, co se na ni snesla obrovská sprška vašich dopisů, protože jedná čestně a čistě.

První dopis:

Ahoj Ivanko, již asi měsíc ti chci napsat, ale jsem zavalená. Děkuji za sebe i za Feldenkraise, měl by radost. A moc prosím, prosím, lidé po mně chtějí ihned audionahrávky, ale já, jak jsem je pořizovala se zkušenými lidmi, tak to není vhodné pro úplné začátečníky. Neříkám tam totiž důležité věci pro začátečníky. Všem pak píšu, že by bylo vhodné se s touto metodou setkat nejprve osobně, potom s tím nemám problém. Také jim píšu, že i ty jsi byla na mém semináři. Jsou lidé, kteří přijedou do Hradce Králové až z Moravy a ze Slovenska. A to přesto, že jsem jim sehnala lektory v jejich blízkém okolí. Hradečáci možná dostanou trošičku lekci, někteří si totiž ztěžují, že to mají příliš daleko přes celý Hradec... Ještě jednou ti děkuji za celou obec Feldenkrais a prosím, jestli je to možné se zmínit v přednáškách o důležitosti osobní účasti alespoň jednou. Moc tě zdravím a těším se na setkání na Slunečnici. Dáša.

A pak ještě přišel jeden dopis:

Milá Ivanko, právě jsem se vyhrabala z další laviny. To bylo potom, co vyšly Pardubice. Mám nějakou představu, jak to napravit. Určitě nejsem jediný lektor Feldenkrais. Jsou lektori, které si člověk více oblíbí a méně

oblíbí, a je to velice osobní. Ale vždy je dobré navštívit různé lektory. Je to vždy osvěžující, jiné, a člověk může díky tomu objevit další kousek sebe. Existují krásné webové stránky spolek-feldenkrais.cz. Vše je zde moc pěkně popsáno. Je dobré nejprve učinit osobní zkušenost s lekcemi Feldenkraise. A ta zkušenost je nepřenositelná. Nemohu si vzít na svědomí o tuto zkušenost lidi připravit a rovnou jim posílat audiolekce již pro nějak pokročilé cvičence. Jinak děkuji za skvělou osvětu Feldenkraisovy metody a jsem moc ráda a vděčná. Pěkný večer. Dáša.

Před chvilkou jsem říkala, že není člověk jako člověk, není zedník jako zedník, není lektor Feldenkraise jako lektor Feldenkraise. Ano, přesně tak.

S tím souvisí i další otázka, která tady přišla, protože..., no, to poznáte za chvíličku:

Dobrý den, Ivíku lumpíku.

Mám dotaz k Feldenkraisově metodě, která tě tak zaujala. Mám silný pocit, že je to výhybka k bílé magii - jestli mám používat vnitřní zrak a procházet tělem a přitom používat představitost jak ten orgán vypadá, třeba vnitřek hlavy, vnitřek pánve, páteř a podobně, a třeba při vstupu do plic si představovat, jak se zvětšují a rozšiřují třeba až po kolena, tak to mi opravdu tou bílou magií zavání. Vždyť je to ovlivňování hmotou, myšlenkou. Nebo ne? Jak to vidíš ty? Děkuji za podrobné vysvětlení. A měj se krásně. Eva.

Jsem starší než-li ty, tak jsem si dovolila i to hezké oslovení.

Ano, samozřejmě hezké oslovení.

A teď se vrátím k tomu vysvětlení. Už jsem říkala, že každý člověk podle své duchovnosti, to znamená i každý lektor, bude brát tuto metodu naprosto jinak a bude do ní vsunovat svoje životní postoje a zkušenosti. Já osobně jsem se u paní Dášy nesetkala ani v jediné nahrávce, a ani v živém cvičení, s jediným pocitem rozšiřování myšlenkou. A pokud to někdo z těchto lidí dělá, to už je jejich věc. Ale vysvětlovala jsem vám, že ve hmotné složce jde vývoj směrem nahoru a vše je dobré. Vzpomeňte si na Staré Křečany. Vše je dobré. Je to jenom razítko, které si v průběhu vývoje hmotou sami sobě dáváte. Sami sobě, jak se stavíte ke světu, a i kdybyste se náhodou někdy setkali s takovýmito ději a povídáním. A to já jsem se u Feldenkraise ještě nesetkala a cvičím ho už měsíc a půl. A je mi v něm nádherně dobře, celé tělo se mi reorganizovalo. A není tam nic jiného, žádná představa, jenom pozorování těla. Pozorování, co se odehrává v pravé straně, co se odehrává v levé straně. Zjištění, jak pracuje pravá strana těla, jak levá strana těla, kam až zasahují pohyby. Třeba zjistíte, že pohyb ramene dosáhne až do nohy. Takovéto věci si člověk nikdy nemůže uvědomit, protože sledujete vnější svět víc než nitro svého těla. Nitro svého těla začnete pozorovat a něco zjišťovat až tehdy, když vás něco bolí. Jinak máte pocit, že jste automaticky připravení na běh životem, ale tak to není. Tělo má mnoho zlovyků a používá takzvaného autopilota. Svaly, které si navykly rychle jednat, rychle konat, přestože jejich pohyby měly vykonávat vlastně jiné svalové skupiny. A tělo zapomíná, tělo si ulevuje, protože

pospícháte do práce, pospícháte postarat se o děti, pospícháte vydělat peníze, pospícháte na schůzku... Zapomínáte na spoustu věcí a nevěnujete se tomu, jak chodíte, jak dýcháte. A to vám samozřejmě formuje tělo, anebo vám ho demoluje. Takže když budete mít sto lidí v jedné řadě, každý z nich to bude považovat za svoji věc.

Ale já jsem nepřišla říkat, že některá úroveň je špatná. Jestliže vše je dobré, jsou dobří i černí mágové, je to vývojová skupina, která tady je, a jsou tu všechny najednou. Bez nich by se nemohly učit další složky. Jsou tu bílí mágové. A jsou tu i ti, kteří odcházejí v této době na této planetě do pokory. To znamená, že každý z vás, když se setká s nějakým takovým jakoby pro vás už přežitkem, nedostatkem a s čímkoliv, a to jsem vám přišla vysvětlit, že to neodsoudíte a nezjeví se vám vlasy a neřeknete: „Húúú, to je přece bílá magie.“ To je blbost. Nedělám to. Upravím si to tak, abych to nedělal, ale nebudu posuzovat ty, kteří to tam ještě činí. A nezamítnu to. Jsou lidé, kteří mi někdy píšou, kdo je ten a kdo je tamten... Ne, já jsem vám nastavila žebřík, a vy si musíte najít na tomhle žebříku svoje míry, svoje nášlapy, svoje postoje. A vy se máte orientovat. A pokud se nebudete orientovat a nepoznáte drobnosti tohoto světa, tak se vám stane, že trošku jakoby zabloudíte, možná že odběhnete, ale ono to vlastně zabloudění vůbec není, protože si tam naberete zkušenost té jemné nuance, kterou jste potřebovali nabrat, a příště už samozřejmě budete vědět.

Ahoj Ivanko, jsi boží. Poprvé jsem tě potkala v roce 2011. Poslouchám, kráčím, sleduji, poznávám..., děkuji moc. Dnes poslouchám přednášku z Pardubic, prosím mám otázku na dotaz, který tam byl zodpovězen. Nepotřebuji už nic soudit a tak, ale myslím si, že často, když se lidi ptají třeba na pana Steinerja a jiné, že často odpovíš, že je neznáš atd. V Pardubicích jsi dostala dotaz na pana Ledvinku. Neznám ho, ale poslechla jsem si pár videí a dle mého mluví o stejném co ty, ale jinými slovy. Odpověď zněla, že je bílý mág. Opravdu to tak vnímáš? Poslouchala jsi nějaké povídání? Nebo to byla odpověď na danou otázku, která byla trošku vytržená z kontextu a zaměřená pouze na přání. Poslouchám tě dlouho, hluboce souzním, učím se a kráčím a po poslechnutí pana Ledvinky mnou rezonovalo souznění. O nic vlastně nejde, slova jsou slova, každý si vezme, co potřebuje. Akorát tím, že přednášky poslouchám všechny, tak zrovna u pana Ledvinky nevím, jestli jsi ho poslouchala a opravdu vnímáš pouze, že je bílý mág, nebo jsi spíš odpověděla na otázku, že to je učení o přání. O nic vlastně nejde, slova jsou slova a každý si vezme, co potřebuje. Jen se ptám, protože cítím, že on nemluví o přání, ale o cestě božství člověka. Je to boží, že jsi, že jsme. Děkuji. Hezký, barevný podzim, ahoj Ludmila.

Liduško, já jsem pana Ledvinku neposlouchala, a proto jsem si poslechla, když mi někdo poslal odkaz, jemné první povídání s Alžbětou Šorfovou. A už z první věty zaznělo: Když si pomyslím, že tu virus není, že je hodně vody... To je vůle člověka. Ano, ten člověk mluví už velmi hezky.

Když jsem já byla pozvaná do Cesty k sobě, tak se mě v prvním videu Bětuška obrovsky bála. Je to vidět na těch videích, protože pro ni to byly myšlenky, které nemohla zpracovat. A i na druhém setkání, i když bylo lepší. Protože tehdy nemohla ještě jako vývojově hodně silný bílý mág, který velmi dobře umožnil všem různým směrům bílé magie, aby prostoupily po době, která tady byla dlouhá a totalitní, vlastně umožnit lidem, aby se tady trochu rozvířily magické vody, což bylo správně. Lidé si tím museli projít, aby to jednou odložili. A i ti, kteří si dneska myslí, že je to pravda, to jednou odloží. Ještě to neví, ale odloží to. Bílá a černá magie je o vůli člověka. A jestliže si představuji, že tady něco není, tak popírám pravdu. Je to jako útěk z reality člověka a přehlížení. Pokora je, že беру to, co je takové, jaké to je, protože vím, že duch na planetě je jednotný. On samozřejmě planetu přesahuje, ale vy máte ve 3D proces sjednocení pouze poprvé a prvního stupně na planetě, než vás planeta porodí. Před těmi pár lety, když jsem byla v Cestách k sobě, tak paní Bětuška nebyla schopná přijmout, že vše je hotové. Dnes už i ona to někde řekla, což je obrovský posun. A samozřejmě mnozí se vyvíjejí, protože vy mezi sebou, jak si povídáte, konkrétně ti lidé, kteří se s tím setkají, jsou to jejich přátelé, jejich známí, a nemusíte Adamcovou poslouchat. Informace prorůstá společností a oni se k tomu dostanou. A také si mohou ověřit, že to tak je. Takže pomalu se celá planeta vyvíjí a uvolňuje se jedno jediné vědomí, jeho část, která je připravená, což je správné. Ale vy máte jenom rozeznávat jemnosti a nuance prvků, které tam jsou.

To znamená, že tady, pokud si ten člověk ještě zahrává s vůlí člověka, tomu se říká v duchovním světě magický stav. A ten člověk už je samozřejmě hodný, neútočí, neběsní, nenadává, takže se pohybuje v té bílé fázi takzvaného jakoby dobra, protože dobro a zlo ve skutečnosti neexistují, je to iluze duálního světa. Jing a jang je také dobro a zlo, ale jestli jste to zjistili, tak ono se mění. Dobro se mění ve zlo a zlo v dobro, protože proti sobě útočí. Jsou to dvě ruce, které proti sobě tleskají. Je to proto, že dnes se na jednu věc budete dívat jako na dobro - a zítra, když se situace změní, tak na tu samou věc se můžete dívat jako na zlo, abyste si vyzkoušeli, že to není uložené v té samotné věci, ani v ději. Když někdo povede válku a bude si myslet, že je správná, protože potřebuje zlikvidovat nějakého vetřelce, tak si bude myslet, že dělá dobře, přestože bude zabíjet a vraždit. Jsou věci, které tady lidé musí pochopit. Tím pádem samozřejmě útočí sami na sebe, ale oni to neví. Je to vývoj, a ten jednou každá bytost sama za sebe odloží ve svém běhu osudu, který si samozřejmě jako božství naplánovala, než se narodí jako čistý Bůh ve hmotě.

Také existuje nahrávka, kde byl pan Ledvinka vyloženě útočný v přesvědčování někoho z hostů, aby ho přesvědčil o své pravdě. A to si nesmí nikdo dovolit. Vy potřebujete nechat vyvíjet všechny složky. A pokud bych já někoho přesvědčovala o své pravdě, už nebudu správným učitelem, už budu direktorem. Jsou věci, kterých si potřebujete všimnout.

Ano, píšeš tady, že to není o slovech. Není, je to o činech a těch si musíte všimnout. Další otázka:

Dobrý den, milá Ivanko. Nejdříve moc děkuji za všechno, co pro nás děláš. Můj osud se před šesti lety změnil. Samozřejmě k lepšímu, a to když jsem byla na tvé přednášce v Uherském Ostrohu. Naučila jsem se hodně. Nyní mám diagnostikovanou rakovinu pravého prsu s metastázami do mízních uzlin. Moje tělo je v klidu. Občas hodí myšlenku, kterou dokážu ovládnout. Svoji rakovinu miluji, protože vím, že je to platba. Přijala jsem i předčasnou smrt. Těším se na druhou stranu. A také jsem se smířila s tím, že moje děti zůstanou samy, pokud to mají v osudu, někdo se o ně postará, a určitě mě všechny zkoušky dovedly až do tohoto bodu. Mohu udělat ještě víc? Poradiš mi, prosím. Pokud ne, nic se neděje, vím, že toho máš moc. A jsou lidé, kteří potřebují tvoji pomoc víc. S úctou a s pozdravem Jitka.

Milá Jituško, ano, výborně. Teď rozebereme místo platby, říkáš pravý prs s metastázami do mízních uzlin. Byl tam samozřejmě prožitek nějakého ataku, takové té situační zášti, to znamená v duchovní oblasti. Kdysi dávno, zkus si vzpomenout. A vzhledem k tomu, že je to ještě v mízních uzlinách, které vlastně souvisí s povrchem lidského těla a s jeho základnou, což je první čakra. Je tam možná potřeba napravit svůj vlastní vztah sama k sobě a ke svému osudu, který jsi kdysi dávno prožívala jinak. Všechny platby jdou z minulosti. Je zapotřebí teď udělat vše, abys dostala tomu, že se kvůli dětem a lidem, kteří tě dnes mají rádi a žijí vedle tebe, učinilo zadost, a abys tady mohla zůstat. Někdy je to dlouhá cesta a dlouhé narovnávání se.

Ještě si upřesníme pojem: milovat rakovinu. Milovat rakovinu znamená, neútočit na ni. Vysvětlovala jsem vám, že láska je stav bez útoku negativních emocí. Pokud budete tu rakovinu milovat, tak jako se snaží milovat bílí mágové, představovat si, že ji milují a děkuji jí, tak je to ještě vyvinutá vůle člověka, která vás vysává. A může tam být takový zadní, lehký úmysl ji zlikvidovat. Ne, přijmu to všechno tak, jak to je až do jakékoliv jakoby nejzazší varianty. Ale tady a teď ještě každý den budu cítit, že je to ještě dobré, ještě to jde, ještě dýchám, ještě nemám bolesti, nebo nemám veliké bolesti. Ještě si uvařím, ještě se postarám o děti. A žít každou vteřinu svého života v pohodě a v poklidu. Dělat si samozřejmě čistku ve svém životě. Pokud jsem stihla napravit nějaké mezilidské věci, které se v minulosti odehrávaly, tak je to perfektní. Pokud jsem nestihla, pokusím se o to. A nebudu nešťastná, když mi to druhá strana lidských těl nedovolí a nebudou se se mnou chtít domluvit na smíru. Také si uspořádám věci tak, třeba i po dohodě se svými dětmi, nevím, jak je máš staré, abych jim tady zanechala věci v co největším poklidu a míru, aby se nemusely pak po mém odchodu dohadovat, a zamezím tím nějakým jejich budoucím neshodám.

Vy jste tady pořád, vy nikdy neodcházíte. Zkus si představit, že budeš čekat miminko, v sobě hmotná složka tvého těla si bude vytvářet další hmotnou schránku pro tvého vlastního ducha, ať v generaci dětí, nebo pak následuje generace pradětí, prapradětí, praprapradětí..., hmotná složka se splétá. Současně jsi duchem všech bytostí tady na planetě. To znamená nejenom lidí, kteří žijí ve tvé generaci, ale i v generacích nižších i ve vyšších a starších. Tato těla odkládají své schránky a nová se rodí, ale tvůj duch žije. To znamená, že vše, co tady každé jednotlivé tělo učiní, činí pro všechny, i když se nikdy

nesetkají. Protože je to jako kámen, když hodíte do vody a ona jde vlna. Vaše chování zaregistruje jenom vaše nejbližší okolí. To vlastně poznamená ty lidi, kteří to viděli. Ale tito lidé také mají své okolí, a také je to poznamená. Tyto vlny obíhají celý svět, aniž byste si to uvědomovali. Dnes tím spíš, když existuje svět internetu a sdělovacích prostředků. Tak jako ve filmu Avatar bylo naznačeno, jak rostlinné složky o sobě věděly. Ano, i tato planeta to tak má. Má to každá planeta.

Takže klid, mír, přijetí. Činnost těla, abych vše vyčistil bez zbytečných negativních emocí jakéhokoliv typu. A také připravuj svoje okolí pomalu a tiše, když by to bylo nutné. A držím pěsti. Čím víc božského vědomí se nalije zpět do těla tvého jména, tím samozřejmě větší má v této inkarnaci šanci na přežití, ale život se ti tím nikdy nemůže zkrátit. Je nekonečný a věčný.

Jak je možné, že když jsem byl na aurickém sezení, že za nějaký čas mám znovu zápis v těle na stejné čakře, ale i v jiném časovém bodě?

Ano, váš osud je stanovený celý jaký je. A jestli máte v třicátém pátém roce, sedmém měsíci, pátém dnu a šesté hodině a páté minutě mít nějakou bolest, nebo start nějaké platby, nebo třeba úraz, tak to přijde. Je to už hotové. Když se budete dívat na astrologický rozbor člověka, tak zjistíte, že jsou období, kdy budete nemocní, budete prožívat své platby, protože v té době ve výběru hmotného těla na vás působí okolní planety jako body, které to umožňují a vám vyhovovaly. Samozřejmě reakce byly nějaký čas předtím nastavené, to znamená, že si každá úroveň čakry prožívá svoji časoprostorovou křivku. Ano, v každém okamžiku máte na sobě všechny své čakry. A každá čakra podle toho, jak jste si vybrali úkol, to znamená své znamení, má své reakce. Někdo bude ve svém životě lítostivý, někdo bude vzteklý, někdo druhým lidem neustále nebude odpouštět, bude mít vztahovky, někdo bude kritický, někdo bude jenom sebekritický, což je také to samé, někdo bude obrovsky pesimistický, někdo bude nenávislný. Takže každá čakra tak, jak bude poblíkávat, si zapisuje své vlastní zápisy. A ono se to nedá platit tak, že byste teď udělali svůj zápis, to znamená přijetí odporu těla svého jména ve slabosti svého ducha, a že by to šlo postupně tak, jak se to zapisuje, to neexistuje. Na některé platby se čeká třeba dvacet let a některé přijdou za měsíc, nebo za dvacet dní... Na tom vůbec nezáleží. To znamená, že pokud jste tady na statku zrovna v této chvíli, protože váš energetický obraz se neustále mění, tak je jasné, že to má přijít na přetřes. Také není náhodné, že jste se sem dostali, nebo jste se sem naopak nedostali. Všechno má svůj čas. Pokud jsem na nějaké čakře nic nenašla, protože nebyl čas platby, nemůže se nikdo dostat do stavu času, se kterým souvisí čas odporu těla, to nejde, to si jen bílá magie myslí, že jde vymazat karma. Nejde.

Dívejte se. Někdo mi teď přijde něco udělat. Iva se naštvě a za vteřinku se všechno posunuje do minulosti. Do minulosti se nedá sáhnout. To se stalo a je to zaznamenáno na vašem energetickém obrazu. Vy se můžete karma zbavit pouze v přítomnosti, nikdy jindy. A to tím, že ji konečně neuděláte. Karma je odpor těla. To znamená, že jestliže já jsem před vteřinou vytvořil karma, přestože mi někdo druhý přišel starou karma vybit, to znamená, přinesl mi novou šanci podobného chování, abych já konečně poprvé měl

vybito jeho útokem a poprvé nereagoval. Když vaše tělo poprvé nereaguje, máte vygumováno všechno v minulosti.

Vysvětlím vám to jinak. Dobře poslouchejte. Když se budete chodit do školy učit matematiku, protože neumíte počítat, třeba dejme tomu zlomky nebo algebru, no tak budete dostávat špatné známky, protože se nedoberete správného výsledku. Ale jednoho dne se to naučíte. Tehdy zmizí veškerá minulost, protože vy jste se do té školy přišli naučit počítat - a to jste splnili, dosáhli jste výsledku. Lidské ego je ale velmi mazané a je velmi dobrým učitelem. Lidé nevidí takhle jednoduše svůj život. Vidí ho složitě, protože lidské tělo má fyzikální vlastnost odporovat. Jestliže má fyzikální vlastnost odporovat, tak se vlastně děje to, že se tu algebru naučíte počítat a v tu ránu, když to umíte, si vyčítáte, že jste to někdy neuměli. To je sranda, co? Z tohohle pohledu se vám to všem jeví jako hovadina. A přesto to většina lidí dělá. A tím zase zajede do jiného blokování svého těla a do jiného typu vězení.

Kdybyste se nepotřebovali něco naučit, tak jste se sem nepřišli učit. Nebylo by zapotřebí se sem zrodit, na tuto planetu, do této oblasti. Takže vše, co zvládáte tady a teď v přítomnosti, když se poprvé nenaštvo nebo umím odpustit, nezlobím se, nekritizuji, nevytvářím odpor a přišel mě prozkoušet člověk, uvnitř kterého je mé vlastní vědomí. Vy vlastně útočíte sami proti sobě. Vidíte hmotnou složku těl, která se vám zdá naprosto cizí, odlišná, ale že obsahuje vaše vlastní vědomí ducha, na to jste zapomněli. To je to, co jsem vám přišla připomenout.

Během času života si každý zapisujeme malé i velké odpory do hmoty těla a platby pak přijdou ve chvíli uvědomění a pochopení. Je platbou třeba i rýma nebo malé poranění? Mnoho lidí v tom má zmatek, co je platbou a co ne. Myslí si, že něco je a něco není.

Poranění samozřejmě platba je. Poranění je platbou při akutním výdeji. Buď je to velké zranění, nějaká nehoda, nebo třeba když spadnete ze žebříku, když se říznete, jsou to malé drobnosti, ale potřebují se také prožít. Rýma je čištění těla na fyzické úrovni, a ta je také nutná. Také se pohybujete v nějakém špinavém prostředí a sliznice, které se potřebují očistit, protože planeta celá samozřejmě nyní je tak trošku ekologicky zatížená. Což se změní, ona to ve svém programu má, protože se přijde na veliké množství technologických záležitostí, které budou umět planetu vyčistit. Na to je ještě čas, ale pomalu se na to přichází. A přijde se na úplně všechno, a ve velice krátké době to pak bude možné.

Ale zatím je tady ještě veliké množství lidí, kteří nevidí, že vše, co činí druhým lidským tělům, dělají sobě. A těm je jedno, jestli zahodí papír na zem, anebo vajgl od cigarety, takže sami sobě si stelou do vlastního lůžka a neví to. Vy, kteří budete žít v čistotě, to ale nebudete zažívat, protože už je naplánován váš osud v oblasti, kde se nebudete zase tolik setkávat ve své blízkosti s takovými věcmi, pokud vás to nebude vzrušovat a nebudete proti tomu útočně bojovat, protože i to je stav odporu vašeho těla a jména. A velcí ekologičtí aktivisté jsou ještě ve fázi obrovského boje. To znamená, že tito lidé budou neustále tyto věci vidět.

Nedávno tady na statku byla paní, a pak jsme se nakonec samozřejmě smáli, protože mi vyprávěla, že poslední dobou zažívá hodně dramatické věci, že neustále lituje zvířata. Že pořád vidí nějaké kamiony plné slepic a prasat a potkává to někde, zkrátka nějaká zvířata, která nějakým způsobem trpí. Znáte mě, tak jsem jí vysvětlila, že ona to tvoří. Ano, to je pravda. V běhu jejího nabraného osudu je, že v této době, podle svého vývoje, se bude setkávat nějakou dobu s neustálými obrazy, které ona bude odmítat. To znamená, že ji bude hmotná složka tyto věci podsouvat a jsou tam připravené v osudu těla jejího jména. Čím víc budete trpět lítostí při setkání kamionu plného zavřených slepic, tím víc těch kamionů samozřejmě potkáte, dokud vám to nedojde. Dokud nedojdete na své dno, abyste viděli, že s tím nic neuděláte. Pokud půjdu ve svém životě okolo plotu, a tam bude trpět nějaké zvíře a mohu mu pomoci, tak mu samozřejmě pomohu. Ale nemůžete zastavit kamion, vypustit slepice nebo prasata... Nebo můžete?

Vysvětlovala jsem vám, že se máte zabývat pouze věcmi, které jdou vyřešit, ale devadesát devět procent věcí vyřešit nemůžete. Pohybujete se ve stvořeném hotovém světě, a jenom si dáváte svému vlastnímu tělu razítka, kde jste a co ještě prožijete, anebo co už neprožijete.

Když mi Ivanka udělá aurické sezení postupně během roku na všech čakrách, tak mi stáhne vše a já už jsem OK, takže musím přijet ještě na další a další pobyt, aby mi Ivanka stáhla ještě další zápisy na čtvrté a páté čakře? Ale co když tam nebudu mít žádný zápis?

No, někteří lidé v tom mají opravdu ještě zmatek. Nedá se dopředu zjistit, jestli platba bude zrovna, když tady budete, protože po pěti šesti minutách, po deseti minutách, po hodině, po dvaceti čtyřech hodinách je každý obraz lidského těla jiný. Ano, pokud máte platbu, která probíhá a něco vás bolí, tak si to ta čakra samozřejmě prožívá, ale stejně odteče jenom to, co jste pochopili. Iva nic nedělá, to děláte vy.

A nejdůležitější je to povídání, které tady zažijeme. A ti, co tady byli, ví, že se nasmějeme, až se za břicho popadáme. Zjišťujete, jaká je vaše realita. A hlavně zjišťujete, kdo je Iva, že je úplně normálním člověkem. To, co někomu, když se se mnou nesetká na běžné úrovni není jasné, protože mi nevěříte, že jsem obyčejným člověkem. Ale tady to zjistíte. A to je to důležité. Nedělat z věcí vědu, žít normálně, přirozeně, spravedlivě a nestranně. Učím vás nestrannosti, protože vaše vědomí je v každém člověku na planetě. Ať je chudý, bohatý, bezmocný, mocný, nemocný..., zkrátka každý.

Takže vlastně největším čistidlem je popovídat si, vysvětlit, jak zbytečné jsou reakce, které proběhly. Popovídat si o příbězích a vzájemně ve veliké skupině, to je úžasné, protože ono se v tom velkém počtu nedostane na všechny čakry všech lidí. Třeba nyní tady bylo třicet lidí. A mluvila jsem ve čtvrtek od tří do šesti, v pátek od ráda od devíti do večera do devíti, s přestávkou na oběd a s přestávkou na večeři, a včera jsem mluvila od devíti do tří hodin, s přestávkou na oběd. Za tu dobu každý měl dvě čakry, ale všichni slyšeli veškerá prohlášení na všechny čakry, ale také příběhy všech lidí, kteří se zúčastnili. To znamená i čakry, do kterých jsem jedincům nesahala, protože bychom to nestihli, i ty si těmi příběhy sami proprali. Protože ty vaše kartotéky, tam máte všechno uložené a můžete srovnávat. Můžete vnímat rozdíly tehdejšího chování a dnešního

postoje, ke kterému jste se třeba po dvaceti letech dopídili, nebo po pěti letech... Jde o to, si popovídat. Tím se nejlíp pere, tedy očisťuje tělo člověka.

Krásné ránko přeji Ivance. Je paráda, že po letních táborech zase chodí audia. Vždy si moc rád poslechnu, co je nového, i když život mi už plyne v překrásné a sladké neutralitě. O víkendu jsme byli s rodinkou na výstavišti a zastavili jsme se v planetáriu. Shlédli jsme kromě krásného pohledu na noční oblohu velmi zajímavý dokument o podmořských korálových útesech. A zde se mi vybavil zajímavý pohled do dalšího vývoje nás všech. Postupně přecházíme dál a dál. Můžeme to nazvat pátou dimenzí. Proč ne. Z tvého parádního učení je jasné, že zde mohou žít pouze lidské bytosti s odloženými odpory, kde každá z nich má v sobě polovic ženy a polovic muže. Ale u zvířat a rostlin to musí být podobné. A právě tento dokument mi ukázal jak. I korál stejně jako mravenec, včela, houba, vše živé, mimochodem mikrosvět je nesmírně zajímavý, rád čubrním na podzem i na oblohu, se musí něčím živit a i zde, jako všude jinde, hmota požívá hmotu. I já, jakožto milovník masa nemám problém lapnout soudruha kapra za šupiny, sekerkou mu ufíknout hlavu a naplátkovanou dobrotu sežrat s radostí.

Výborně. Doufám, že teď vegetariáni neomdlévají.

Ale v dalším vývoji si to už určitě dělat nebudeme. Jo, i já to dám, a možná s úsměvem na rtech. Snad nám nové světy vynahradí tu krásnou vůni pečinky něčím podobným.

Ano, samozřejmě, to všechno odpadne. Také to za chvíli vysvětlím, ale teď to dopovídám:

Některé korály se živí více biologickou potravou, a jiné zase pouze přeměnou slunečního záření. No jo, takhle to asi dělají i srandisti, kteří čubrní do slunce. A hezky to do sebe zapadá. Pokud složení hmoty změní, například pomocí DNA, mohu potřebnou energii získávat i jinak a živit se v souladu s bezodporovým životem. Krásně to do sebe zapadá a už se těším. I když už nemám žádné dotazy, možná že se to vnímání, chápu-li správně, a pokud se hodím, a pokud ne, hodím na to bobek a budu s úsměvem bádát dál, pomůžu dalším čtenářům nebo posluchačům. Nejsem sice vědec, ale tyto věci mě velmi zajímají a informace nasávám z těch na první pohled nečekaných zdrojů. Holt osud neovlníme. Modrou oblohu nad hlavou přeje na další odhalování našeho, a nejen našeho světa, se těší nesmírně těšící Kroužící orel Luděk.

Ano, Luděku, výborně. A taky už víš, že to DNA se mění v program samozřejmě celé planety a je to připravené. Takže dokonce to může být i v jednom jediném osudu, kdy se nějakým zásahem mění. Jenom vám lehce podotknu, že i o virech se ví, že mění DNA, spolupracují na změně DNA. Zkuste si tam dosadit spoustu svých věcí. Tady nic není

nepřátelského, není před čím utíkat. Jste nesmrtelní, vaše vědomí je nekonečné. Pouze na sebe oblékáte a svlékáte své kabátky, ale jste přítomni. Vaši mrtví nikam neodcházejí, protože není nic jiného než vy, váš celek. Toto pokud člověk pochopí, když se zastaví odpory těla svého jména, tak se vám změní absolutně pohled světa a vše se vyřeší.

V této době vnímáte, že zvířata mění své chování úplně neuvěřitelným způsobem. Včera jsem dokonce viděla, jak narozené antilopí mládě olizoval a čistil lev. Labutě krmí ryby. Kočka si pod sebe hrne kuřata, aby je kojila. To jsou věci, které byste nikdy dříve na světě absolutně nezahledli. A je to proto, že časoprostorová křivka planety skončila v roce 2013 v takzvané hmotné třetí dimenzi. Vpluli jsme do předsíně 4D. Což je období, ve kterém přicházejí informace, které rapidně zvýší schod a úroveň a vysvětlí spoustu věcí, abyste mohli chápat věci dál. A vy, kteří máte zkušenosti nabrané, je smíte pochopit, protože na to ty zkušenosti jsou. A ti, co je nemají, si je ještě musí doplnit, takže ti nemohou pochopit. A je jedno, jestli útočí, anebo se bouří, anebo nadávají. To je naprosto lhostejné. To je právě to, co je přidrží ve 3D. A musí ještě nabrat zkušenosti, aby pochopili. V této době se ale na planetě vyvíjí i zvířecí druhy a rostlinné druhy. A v této době samozřejmě tím, že se vyvíjí další stupeň. Zkuste si představit, u člověka se kdysi začal vyvíjet mozek. Ano, a vyvíjel se zkušenostmi. Jedinec zjistil, že když mu třeba vypadne ořech z ruky, že se rozbije. Takže pochopil, že když s ořechem bouchne, tak ho rozbije a dostane se k potravě uvnitř ořechu. Přes všechny tyto zkušenosti a navázané zkušenosti, které se propojily, se zvětšoval přes dlouhé éony věků mozek člověka. Bylo tam ještě hodně věcí, které byly připraveny v osudu planety, ale o těch teď nebudeme mluvit.

Tohle se teď děje se zvířaty. Přišel čas, kdy začnou vnímat jinak svět a bude s nimi nádherná spolupráce. I ona přestanou mít své chutě na věci, které dřív jedla, pila, jak žila. Proto se vše dnes takhle rapidně mění. Je to údivné, nádherné. Vidíte spoustu videí, kde se lidé mazlí s divokými tygry a lvy. A zvířata, která byla dřív plachá, přijdou před vás a lehnou si na záda, abyste je podrbal. Svět je jinak motivován z nitra.

Dobrý deň prajem, pani Ivka. Ani neviem, ako začať. Proste by som vám len rád napísal a možno aj sa niečo opýtal. Priviedla ma k vám moja dobrá kamarátka a aj vaša známa. Moja duchovná cesta sa začala asi pred pätnástimi rokmi. Oslovili ma tibetské báje, karma, Boh, cesty a životy, zlepšovanie sa. A cez rôzne boľiestky a bolesti som sa dostával bližšie a bližšie ku kresťanstvu a Ježišovi. Učili ma najviac vzťahy a choroby. Asi pred mesiacom som bol na svojej úplne prvej spovedi a rovno generálnej spovedi u nášho pána farára. Je to úžasný človek. Nemal som zlé svedomie. Bez čistého svedomia si svoj život predstaviť neviem. Ale vyznal som všetky hriechy na moje narodeniny. Na to mi bola obetovaná aj omša, na ktorej som prvýkrát prijal telo Kristovo. Takže viete si to predstaviť? Mal som taký božský boom. Ale prečo píšem. Pár dní na to som sa zase raz opäť stretol s tou priateľkou a zblížila nás choroba jej muža. Párkrát som ich bol odviesť do nemocnice. Začali sme sa rozprávať o vás a o vašej teórii, ktorú som si ihneď s veľkou radosťou

preštudoval a nasledoval na youtube. Oslovili ste ma, lebo moje dávne presvedčenie o karme ste spojila s kresťanstvom. Mám však v hlave pár nezhôd a chcel by som vás poprosiť, aby ste mi to napísali, alebo vysvetlili váš názor a budem vám veľmi povďačný. Takže za prvé: Je vôbec potrebné sa modliť modlitby v modlitebných knižkách alebo aj vlastnými slovami? Viem, že je to na každom jednom človeku, ale asi s tým momentálne bojujem. Viete, mnohí ľudia povedia, že oni do kostola nechodia a nemusia sa s farárom ani spovedať. Ale Ježiš povedal, že rozhrešenie nám dajú len kňazi, a tak nad tým rozmýšľam. Tiež som sa dostal k názoru, že prečo sa modliť k Bohu, veď sám som Boh. Ako to teda je? Vo vašom videu o čakrách sa vy, myslím, aj modlíte, alebo hovoríte istú mantru: ‚Odpusť mi Bože všetky moje hriechy na čakre číslo 1.‘ Je to zvláštny pocit, viem, že by som to chcel vedieť, ale niekde v diaľke mám ten pocit, že sa to ku mne dostane. Je to pre mňa zásadná vec spojiť si veci, aby do seba zapadali a veriť tomu.

Milý Peter, když jsem před devíti lety, v roce 2011, natáčela Staré Křečany, tak jsem přišla mezi bílé mágy. Velmi málo lidí žilo pokoru, téměř nikdo, i když si to mysleli. Slyšela jsem okolo sebe mnoho lidí, kteří říkali: „Jsem pokorný,“ ale přitom ve svém životě řešili spousty věcí a nepřijímali ho tak, jak by ho přijímat měli - s klidem a tichem v sobě. Klid a ticho znázorňuje vlastně i stav, že vím, že nejsem hříšný, protože tělo, které oblékáme, má své poryvy, které nás nutí dělat věci, abychom jednoho dne zjistili, kým jsme. Proto nabíráme zkušenosti.

Před dvěma tisíci lety, když přišel člověk Ježiš, který přišel říct, kým jsme, protože došel svého stavu kristovství, to znamená zastavení odporů těla svého jména. Ještě nám ale musel přijít říct, že máte „hříchy“. Protože ještě dva tisíce let se lidstvo před koncem třetí dimenze, což je teď v této době, si muselo myslet, že hříchy existují, protože se, a teď dobře poslouchejte, považovalo za tělo a jméno, které si oblékli. Vaše oddělenost tkví v tom, že vám vaše tělo podstrkuje myšlenky, které jsou nahrané ve hmotné složce v DNA. Všechny vize, všechny sny, představy, všechny reakce vašeho těla, které jste kdy udělali. Takže tělo dělá poryvy. V okamžiku, kdy se zastaví tyto útočné negativní emoce, zastaví se vaše oddělenost, neboť jste vším, na nic vaše tělo neútočí, mlčí. Ano, proto se učíte během eónů času odpouštět, přijímat, milovat. A jsou to všechno jenom pokusy o lásku, než vám ve skutečnosti dojde, co láska je. I když tělo musí být někdy přísné, musí jednat, aby rozšiřovalo své vlastní vědomí a jeho teritorium i u druhých lidských těl. Nedovolit s velikou láskou svému vědomí v druhém lidském těle, aby ubližovalo svým tělem, neboli je slabé na své tělo, kterým jsme nikdy nebyli.

Modlitba také není nutná, ale tím, že jsem přišla v těch Starých Křečanech pro bílé mágy, musela jsem navázat, ale nikdy jsem se nemodlila. A od začátku vám říkám, že modlitba je zbytečná. Prosit o něco je nepokora. Nepokora s přijímáním toho, co mám. Proto v bílé magii se dlouho a velice dlouho učíte, že když si něco vyprosíte, tak to sice dostanete, ale pak po nějakém čase o to přijdete s velkou bolestí, abyste zjistili, že jste prosit o nic neměli. Člověk, který chce být bohatý a prožil si velkou chudobu, vyhraje velké množství peněz, a to mu naprosto zničí osud. Začnou se kolem něj rojit falešní

přátelé, a když už jim nechce dát, tak jsou z nich nepřátelé. Anebo neustojí své tělo v tom nečekaném bohatství a začne vyvádět věci, kdy se naopak obrovsky zadluží, přestože byl boháčem. A je na tom ještě hůř, než byl před tím. Jsou věci, které musíte ve svých osudech pochopit. A já, když žádám v současné chvíli, je to prohlášení naprosto jiné – žádám sama sebe, své vlastní vědomí Boha. A záměrně třeba teď pronesu prohlášení na první čakře, abyste pochopil, Petere, o čem to je. Já jako vaše vědomí, protože mé tělo nemá útočné odpory, zemřelo, i když jako člověk žiji před vašimi zraky, žádám sama sebe ve vás, aby ve spolupráci vašeho vědomí, neboli našeho společného vědomí Boha, vaše tělo pustilo to, co jste opravili od doby vzniku odporu a převzetí slabého vědomí do dnešní doby, kdy už jste se věci naučili. To jde pouze v této době takzvané 4D, neboli v předsíni, kdy tyto informace směly přijít, abyste pochopili. A zas je ještě na vás, jestli to pochopíte anebo ne. Takže:

Prohlášení na první čakře.

Otče, mé vlastní vědomí, prosím, odpusť mi odpory těla mého jména, které jsem si přivlastnil v domnění, že tímto tělem jsem. Ale já jsem vědomí celé této planety, a já oživuji veškerá lidská těla, i která kdy potkám, a která kdy nepotkám. A já jsem si vybral hotový osud, který byl nejlepším osudem pro tuto moji inkarnaci, abych činy všech druhých zdánlivých lidských těl dovedl přijmout jako dobrý pokus o opravu mých minulých nezdařených pokusů, kdy jsem převzal proti těmto činům odpory od svého těla a jména a odmítl jsem je v domnění, že tato těla jsou špatná, když mi učinila činy své, ale já sám k sobě jako vědomí tohoto těla vedu toto tělo, aby mne prozkoušelo, a proto jsou tato těla dobrá. A i tělo mého jména je stále dobré, a takové, jaké je, i když dělalo různé činy druhým lidským tělům a jménům, neboť i já jsem součástí velikého procesu učení všech. Takže i já jsem musel činit činy své a nejsem proto špatný, neboť i druhé své tělo s mým vlastním vědomím, které považuji za druhé a jiné a cizí, jsem potřeboval prozkoušet, zdali mě přijme takového, jakým jsem. A i já jsem se narodil do tohoto těla a jména, abych procházel situacemi, které se děly, a mnohdy dost náročnými. A v těchto situacích se pohybovalo velké množství lidských těl a jmen, a každé možná reagovalo trošičku jinak a já mohl pozorovat a učit se. A proto přijímám všechny činy zdánlivě druhých lidských těl, které ke mně přivádí mé vlastní vědomí. A já sám sobě činím do té doby, než se všechno naučím a své vědomí na planetě sečtu do posledního puntíku.

Amen, já jsem Bůh.

Vy hovoríte, že netreba nič ľutovať. Áno, aj podľa mňa je to pravda, avšak čo sa hovorí v modlitbách a kresťanských teóriách: ‚Oľutujem si svoje hriechy.‘

To je krátká odpověď. Pokud nejsou hříchy, nemusíme litovat. Teď jsem vysvětlila, že hřích neexistuje. Protože ten, který zaútočí na svět, musí sklidit činy své a svět mu musí reagovat, jestliže jsme celek, každý z nás musí sklidit. To znamená, že jestliže já budu vraždit, budu zavražděn. Já budu loupit, budu oloupen. Já budu pomlouvat, budu

pomluven. Všechno, co děláte světu, se vám vrátí. A že svět není zlý, jenom jste nechali v minulosti útočit vaše těla, abyste pochopili. Je to jenom akce a reakce. Když jenom jeden atom zatlačí na druhý, tak se pohne celý vesmír, žije, je to proces vývoje. A to je zapotřebí si uvědomit.

Možno je to odo mňa trúfalé, ale aký je váš názor na cirkev? Nemyslím si v zlom, len si chcem spojiť vašu teóriu s mojou vierou.

Petere, Staré Křečany se jmenují: Vše je dobré. Takže i církev je dobrá. Ano, vše je tady dobré ve svém čase. To neznamená v poměru zlo/dobro, ale v tom smyslu, že je to takové, jak se to událo. A co se s tím dělo, že to bylo dobře. Ano, církve hledaly Božství, a byly to vlastně skupiny, učební skupiny, které, jak jste si mohl všimnout a vývojově pozorovat, proti sobě bojovaly o své svaté, o své názory na Ježíše. Vedly se dlouhé diskuse a dlouhé boje, a také svaté války se vedly. Každý křičel o lásce, a pak se pral a byl drsný. Já vím, že není zedník jako zedník, a není doktor jako doktor, a není farář jako farář, ale byli mnozí faráři, kteří byli úžasní jako lidé, ale byli faráři, kteří uměli i nenávidět jako lidé. A každá organizace bude mít vedení a velení, které je samozřejmě mocenskou záležitostí. A to už se tam potom odehrávají věci, které tu organizaci zbortí, protože spouště lidí, kteří v ní jsou, dojde trpělivost a opouštějí ji. Jestliže něco kážu, musím to žít. Musím to žít ve svém osobním životě a dodržet všechny principy.

Když budete mít krále, tak toho krále bude každý milovat, když nastaví pravidla a sám je bude dodržovat, protože si ho každý bude vážit. Ale pokud někdo nastaví pravidla a sám to nečiní, tak už nebude mít příznivce, ale bude mít nenávislné poddané, kteří toho krále budou chtít svrhnout.

Takže je to pouze proces. A je dobrým procesem, protože ve všech vašich inkarnacích jste si prožívali mnohé církve, mnohé filozofické směry, které vás posunovaly. Prožili jste se v historii vším, od starých Řeků, Římanů, přes všechny doby, renesanci, baroko, novoklasicismus, do této doby. Prožili jste mnohé války, boje, hladomory, morové rány. Prožili jste mnohé, abyste dnes tady stáli a mohli si říct: „Ano, veškeré církve vlastně mluví o jednom, ale nechovají se tak.“ Tito lidé to neumí aplikovat na svůj vnitřní soukromý život. Nekonej druhému to, co nechceš, aby druhí dělali tobě. Jak jednoduché. A jak zároveň těžké. Už je to tři tisíce let, kdy Mojžíš získal nahoře desky s deseti základními příkázáními. A dodnes, dodnes lidstvo není schopné to žít ve veliké, drtivé většině, i když jsou v církvi. A ti, co už to žijí, ti jsou na to možná pyšní, což je zase další jakoby ještě nedokonalost tohoto těla. Zkrátka je tu konstrukce i ve všech těch církvích, skrz níž velice dobře procházíte svým vývojem. Takže já to vidím dobře.

Ako je to so spoved'ou v kostole?

Pokud budete vědět, že jste hříšní, to znamená, myslíte si, že jste hříšní, tak se budete chtít očistit, protože si myslíte, že když to někomu vyklopíte, že se vám uleví. Možná trošku, ale nebude to ono. Tím, že si myslíte, že jste špatní že jste toto udělali, tak stejně bude vaše tělo inklinovat k podobným věcem je konat, co si zjistíte.

Já jsem se jednou byla podívat ve velikém kostele na veliké mši. Nikdy jsem nebyla křtěná od mých rodičů, přesto jsem křtěná duchem. Takže vidíte, že to není v té církvi. Bylo to pouze dřív, protože mnozí lidé, kteří se nechají pokřtít, a to mám ověřené ze svých vlastních zkušeností u svých přátel a známých, si myslí, že je Bůh víc ochraňuje, proto to taky dělají. Jsou lidé, kteří si myslí, že když chodí každou neděli do kostela a tam se zpovídají a modlí se, že je Bůh bude mít, a teď dobře poslouchejte, víc rád. Tak byli v historických dobách vedeni k církvi. A církev o nich věděla vše a vše uměla i řádně využít, což je běžnou lidskou, a samozřejmě i společenskou vlastností. To dělalo i mnoho režimů ve vývoji lidstva a ještě to dělá. A tehdy, když jsem stála u obrovské brány toho kostela, tak vešli tři kněží a ten nejdůležitější prohlásil: „Jste hříšní,“ a všechna těla se ohnula. A ohnula se správně. Tito lidé si musí ještě myslet, že jsou hříšní, jinak by dělali horší věci, než jejich těla dělají. Lidské tělo je do bodu osvětlení zvíře, má zvířecí vlastnosti, má v sobě nastavený útok, v útoku protivenství, pesimismu, hrabivosti, zlosti, lítosti, což je také útok, který rozervává, nenávisti, kritiky, hamižnosti. To všechno dělá pouze tělo a uvnitř je uložen Bůh, který tam zářil eóny věků. Nikdo tady nikdy netrpěl, protože nejste tělem svého jména. Jste štěstí a světlo ukryté uvnitř tohoto těla. A to tělo záměrně hledá venku štěstí, a neví, že ho má uvnitř. Je to záměr vývoje. A to tělo prožívá útoky, že něco nechcete a nenávidíte. Není to vaše, proto není hřích váš, patří hmotné složce, kterou jste nikdy nebyli. To vám přišel vysvětlit Ježíš, a já dnes dopodrobna. A teprve když zmlknou tyto útoky hmotné složky na svět, které se dějí automaticky, zjistíte, že jste šťastní v jakékoliv vteřině svého života. A vždycky jste byli, jen jste o tom nevěděli.

Když nejste hříšní, tak se nemusíte nikomu zpovídat. Pokud ale neunesete své pocity, které jste si jako tělo představili, že jste udělali, tak samozřejmě se vám jakoby uleví, a ještě když vám pan farář dá rozhřešení... Je to ale berlička, je to iluze, kterou člověk vnímá. Správné je, že když vím, jak se necítím dobře, když jsem něco udělal v nečestnosti a ve strannosti k sobě nebo k někomu druhému, tak po dobré zkušenosti, že jsem to tedy udělal, to příště nebudu dělat. Pokud si myslím, že jsem špatný, moje tělo bude opakovat svoje činy, protože útočí samo na sebe. To je zákon hmotného světa.

Asi vám chodí veľa podobných správ, tak budem teda pomaly končiť, aby ste mali čas na iných. Prajem vám všetko dobré, nech sa vám darí a dávajte na seba pozor. Peter.

Děkuji, Petře.

A děkuji vám všem ostatním.

Ještě tady mám poslední otázku:

Milá Ivanko, jsem učitelka němčiny na základní škole a mám dilema. Učím ráda. Ochotně vysvětluji souvislosti, těší mě druhým lidem vysvětlovat, co jak souvisí a jak si učivo v souvislostech lépe zapamatovat. Asi proto jsem byla do školství navracena zpět. A ani jsem o to vlastně nestála. Teď jsem ale svědkem toho, že děti se učit nechtějí. A to my jsme možná také nechtěli, ale nedovolili jsme si tomu podlehnout.

Školství už řadu let hlásá konec drilu, hlavně aby učení děti bavilo. A rozjely se nové školní metody. I učebnice samý obrázek, které jsou veselé, zábavné, ale učení děti stejně nebaví a těmito metodami se moc nenaučí. Přemýšlím, kam to spěje. Začíná být učení němčiny zbytečné, tak se má postupně odbourat? Už se opravdu děti učit nemají? Nebo je to odpor ega dětí, kterému se nesmí ustupovat. Ráda bych v tom měla trochu jasno. Jestli tě napadne krátká nápověda pro současné učitele a zbude troška času na odpověď, budu ráda. Audia poslouchám, hodí-li se můj dotaz zveřejnit, je k dispozici. Přeji ti pěkné babí léto. Zdenka.

Zdeničko, vývoj planety teď bude velmi náročný a bude se obrovsky měnit, ale vysvětlím systém. On se bude samozřejmě postupně vyvíjet. Už když jsem kdysi namluvila Staré Křečany a těsně po nich, tak jsem tam na videích vysvětlovala, že v pozdějších letech nebude nutné vyučovat předměty v takovém množství v jakém se vyučují, že děti by se měly hlavně učit, jak být dobrým člověkem. Měla by se vyučovat etika, morálka, rétorika, komunikace. Ta se ale také bude měnit, protože člověk bude postupně přecházet na telepatii, ale to bude až ve veliké a vysoké čistotě lidského ducha. A k tomu už část lidstva i inklinuje. Ztrácí a chápe, že nemá vůli člověka. Tyto děti ale byly dlouhá léta hodně přetěžovány, kolik informací se do nich dostávalo... I když DNA je naplnitelné, co to znamená vysvětlím.

Zkuste si představit: my, co jsme chodili do školy před dlouhou dobou, tak jsme se třeba nějaký druh matematiky učili, dejme tomu, v páté třídě - a dneska se tato matematika vyučuje už třeba ve třetí. To je jenom názorný příklad. Protože DNA těchto dětí je připravené a DNA, vlastně tělo člověka, hmota člověka má paměť, takže tyto děti budou chápat víc věcí a jiné věci. Dneska chápou informatiku. To je to, co já tedy do hlavy nikdy nedostanu... Ale pro ně je to přirozenost, protože se s tím setkávají od útlého věku. A bude to zakódované v jejich tělech. Proto každá další generace bude ohromným krokem nabírat ve svých dovednostech a umech. Tak to je. A pozor, tou budoucností jste i vy, vaše vlastní vědomí, neboť se navrátíte.

Budete zjišťovat, že znát historii, zase není tak potřebné. Nikdo se s ní potom neseťkává, velmi málo. A ten, kdo to bude chtít studovat, tak budou pouze zájmové a účelné jednotky nějakých malých lidských skupin, které se tomu budou věnovat. Anebo to bude vše zaznamenané v systému internetu. A možná, že se ještě vyvine do nějakého jiného systému. Takže jsou věci, které se změní úplně rapidně tak, jak si to dneska neumíme ani představit.

Také k tomu napomáhají i stavy vývoje společnosti. Vezměte si třeba, já nevím, namátkou, teď plácnu - dlouhou historií se táhne spor třeba Anglie s Francií, nebo Němců s Francií. A když půjdete mezi obyvatelstvo, ne každý bude ochoten mluvit německy nebo anglicky. Když přijedete do Francie, tak ne každý Francouz, i když bude umět a ve škole se učil anglicky, tak bude dělat, že neumí, protože nechce tak mluvit. Je to pro něj potažené třeba nějakým nepřátelstvím. Neříkám to o každém člověku. Zase, není zedník jako zedník, není Francouz jako Francouz, není člověk jako člověk. To samé mají Němci. Němci mají angličtinu ve své výuce povinně, ale nechtějí mluvit. To znamená, že se angličtina stala jedním ze světových jazyků a vypadá to, že má takové

to prvenství ve spojování světa, a možná i ten trend k tomu dneska směřuje, proto se to ty děti třeba nechtějí učit. Navíc víte, a to jsem vám vysvětlila, že hmota světa má svůj vývoj nastaven, takže zaniká to, co zanikat má. To se netýká jenom školství, to se týká naprosto všeho.

Vysvětlovala jsem vám, že třeba druhy zvířat, které mají vyhynout, ty vyhynou, i kdyby se člověk s prominutím, posral a chtěl zachraňovat svět, tak že zkrátka to neudělá. On na této fázi zjistí, bez lítosti, že nemůže zachránit mnohé druhy. Mnohé druhy jsme ani neobjevili a ony mezitím vymřely. Planeta mění podmínky. Tak jako je měnila vždycky, i když tady člověk nebyl. A i když si myslel, že on je silný, že je možná nejsilnější ve vesmíru, tak zjišťuje, že to tak není, takže se mu krásně zkrouhne pýcha, což je dobře. Planeta je bytost a jestli vám na vašem těle odumírají buňky, nic s tím neuděláte. Odumírají správně, protože dožily a dosloužily vám tak jako jednotlivá těla lidí, zvířat, rostlin. A také se rodí nové, čerstvé, ve svých podmínkách, které máte nastavené. A tak je to správné. A tak žijte to, co máte. To, co teď můžete mít, si vychutnejte až do posledního doušku.

Přeji vám krásný den. Všem.

Vaše Ivanka.